

NOVINE SLOVENSKE

KRAJINE

I Duh boži je plavao nad vodami.

(Gen. 1.—2.)

Tereči čemo v Pismi, štero nam je Bog poslal z nebes v Mojzešovi prvoj knigi v I. poglavju v 2. vrsti. Tak nam pravi ta vrsta, ka je zemlja bila pusta. Na njej gosta kmica i sami prepadi. Ar je pa Duh boži plavao nad vodinami, so se te lepo razdelile, pusta zemlja je postala rodovitna i temo je zamenila sunčna i mesečna svetloba. Po božem Duhu je stvorjen red i mir, je prišlo življenje, je prišla svetloba, ki kaže na varno pot. To troje nosi Duh boži na svet i to troje rodi v človečem srci.

V Svetom Pismi vodine pomenijo lüstvo. Zato je i Gospod Jezus na zadnji večerji v vino pusto tudi par kaplic vode i to tak spremeneno s svojo božo krv, naj razglasi mrzlosti človečanstvi, da se po svoji krvi šče ž njim združiti, je šče posvetiti.

Duh boži rodi red, življenje i svetlobo. I ravno to troje menka človeštvi. Reda, mira nikdi. Človik je zdvojen, sam vu sebi, v sovraštvi do bližnjega, v pusti z oblastjov. Potrebjuje zato Duh božega, da te napravi red v njegovi duši, da pomiri njegove strasti, ki burkajo mir sveta.

Duša denešnjega človečanstva v milijonaj kotrig je mrtva.

Ne oživlja je lubezen do Boga, zato so milijoni živi mrtveci, ki na visine gledati ne morejo, nego se potapljajo v blati grehov. Brez lubezni nega življenja. Duh boži je večna lubezen, ki združuje Očo i Sina v enoj božoj naravi i brez štere lubezni nišče ne more postati dete bože i dedič večnoga življenja. Življenje duše Duh boži rodi, samo on more zdignoti pogled mrtvoga človeštva proti nebi, kde lubezen kraljuje.

Duh boži je vretina svetlobe. Kde nega svetlosti, tam se blodi. Svetlost kaže na istino, da si jo osvojimo, i kaže na krivico, da se je ognemo. Ta svetlost menka človeštvi. Večina ga blodi, večina ne pozna namena življenja, cila življenja i še tista menšina, ki pozna namen i cio življenja, ar nema svetlobe, ga ne dosegne. Potrebna njemu je svetloba božega Duh, ki kaže na pravo pot i ki je zednim moč i hrana na toj poti za dosego človečega namena i cila.

Risaoski svetki naj nam prinesejo obilnost božega Duh, da se napuni naša duša z velikim mirom, z velikov lubeznostjov i velikov svetlostjov.

Pridi, Duh boži!

Pismo banskoga svetnika

preč. g. Klekl Jožefa na gospoda bana, naj nujno pomaga od velikanske povodni prizadetoj Slovenskoj Krajini.

Gospod ban!

Maja 23. ponoči je že itak naraščena in bregove prestopivša Mura tak naglo vrgla v 70 km. dužini od Petanjec do Benice svojo kalno vodo na naše siromaško lüstvo, da s perom povzročene škode ne mogoče opisati.

Po tistoj nemirnoj, nesreče punoj noči sem se po banovinski cesti pelao na sedež sreza v Lendavo v največjo nevarnost, ar skoro po meter globokoj vodi sam se tudi mogo voziti. Na srezi sam oproso oblast, naj Vas taki obvesti o nesreči i zaprosi Vaše pomoči. A držim za dužnost, da Vas zdaj, kda že vode kapljejo i kda se povzročene škode v golaj grozoti natenkoma gledajo, da Vas osebno s tem pismom zaprosim nujne pomoči.

Prebivalci, šterim so se hiže podrle ali podirajo, ali so tak poškodovane, da potrebjujejo večši popravek, naj dobijo posojila brezobrestno. Siromaki pa naj dobijo podporo, da si svoje siromaške kučice morejo v red postaviti. Dača naj se ne terja od ponesrečenih i naj banovina potom finančne direkcije ide prizadetim na pomoč, da pri prijavi parcel, šterih števila obvičan narod ne ve, da pri tom oblast pride na lice mesta in spiše škodo gor i dožene tudi sama oblast, kakše številke nosijo poškodovane parcele.

Prek 60 let takše katastrofe

ne doživela Slovenska krajina. Nevela je grozna. Zavolo lanskijh poplav narod nema živeža niti za sebe, niti krme za živino. Posajen krompil s kukorcov vred je vničen. Semena ne, živeža ne. To so življenjske potrebščine, to je prva sila, vse drugo je postransko v banovini. Zato nujno prosim potrebna živila za ljudi in potrebno krmo za živino, pa pridenem: semena za vse tiste, ki na teh rečeh zaradi siromaštva pomenkanje trpijo.

Prosim pa g. bana, naj nujno priskoči na pomoč i naj pride tudi sam v naše opustošene kraje in vidi na lastne oči našo nesrečo. Prosim tudi g. bana, naj opomina predsednike občin, da ne dovolavajo kvarljivih, plesnih veselice v toj velikoj nesreči, da doblen živež in krmo taki razdelijo in naj ne čakajo, da bi se to pokvarilo, pa naj do siromakov nosijo očinsko, vsmileno srce, da njihova lubezen konči dušo potolaži, kda se zadostna gmotna sredstva ne morejo dati na razpolago.

Vse podpore pa naj se delijo po že ustanovljenih prehranjevalnih odboraj.

Poznam radodarno i vsmileno srce g. bana, zato se vupam, da se bo odprlo tudi Slovenskoj krajini, ki jo je pohodila težka nesreča povodni i v tom vupanji, v lubezni do naših ponesrečencov beležim

KLEKL JOŽEF,

duhovnik, banski svetnik.

Razgled po katoličanskem sveti.

Sprejem kardinala Pacellija, papovoga legata v Pešti: Bio je nad vse veličasten. Stojezerna mladina ga pozdravljala z zastavicami v rokaj i nešteta vnožina naroda. V Pešti je vse bilo v cvetji, vse v zastavaj. V imeni vlade ga je pozdravo minister Kánya, v imeni države kraljevski namestnik Horthy. Kardinal je stopo iz autoja i ognjevit gučao od veličine krščanstva. Svoj govor je dokončao v madjarščini s sledečimi pozdravi:

„Eljen az Eucharistikus Világkongresszus.“

Živeo eucharistični svetovni kongres!

Eljen Krisztus Király! - Živeo Kristuš Krao!

Eljen Magyarországnagyasszonya! - Živela Zmožna Gospa Vogrske!

Eljen Szent István, apostoli király! - Živel sv. Števan, apostolski krao!

Eljen Magyarországnagyasszonya! - Živela Madjarska!

Govor je narod tak navdušo, da bi prebio kordon i klišvao kardinali roko, če ga policija ne bi močno držala.

Mešno vino na euch. kongresi. Vogrske državne i zasebne kletarne so dale 59 jezero litrov vina za svete meše, štero se je v ednom lagvi blagoslovilo pred začetkom kongresa.

„Naj žive Kristuš Krao, vladar toga lepoga sveta kre Donave i vladar sveta!“ Te reči je spregovoril papov delegat, kardinal Pacelli, kda je stopo na Peštinska tla. Vredne reči namestnika sv. Oče. Na spravišči v Industrijskoj palači je pa govoril od Presv. Olt. Svestva, ki je vez edinosti.

Tržaški škofijski sedež zaseden. Pred poldrugim letom se je odpovedal tržaške škofije dr. Fogar, pravičen, odločen, pobožen višji pastir. Na njegovo mesto je sv. Stolica imenovala škofa iz Reke, Fiume, mrs. Santina. Novi škof zna tudi slovenski. Ve pa ma v svojoj škofiji dvesto jezero vernikov slovenskoga i hrvatskoga maternoga jezika. Sv. Duh Bog naj ga krepki vu vodstvi teške tržaške škofije, štero so zavolo teških razmer mogli svoj čas zapustiti dr. Karlin, naš pokojni višji pastir.

Procesija Najsvetejšega Oltarskoga Svestva na Donavi. — Prečiščavanje dece.

Sv. meša za grčko katoličane, naj se pravoslavni i luteranji združijo v Kristušov cerkev. 27. maja ob 8 večer se je vršo v Budapešti eden od najbolje svečanih prizorov eucharističnoga kongresa. To je bila nočna procesija z Najsvetejšim po Donavi. Po Donavi je vozilo 16 lepo okinčanih ladij, na tretjoj se je vozo papov poslanec kardinal Pacelli z Najsvetejšim. Med tem časom so vsi zvonovje po cerkvaj slovesno zvonili. Procesijo je gledalo okoli milijon vernikov, šterim je papov poslanec podelo blagoslov z Najsvetejšim. Drugi den, to je 28. maja je bilo zbrane iz vse Madžarske 130.000 dece, za štere je služo sv. mešo pariški kardinal Verdier. Deca je mela v rokaj snopičke pozlačenih pšenih vlatih i vsaka vlat je pomenila edno dobro delo, štero je dete učinolo za uspeh kongresa. Po skupnom sv. obhajili, štero je deci delilo 300 duhovnikov nad dve vori, je deco pozvao na zajtrk mestni župán. Te den se tudi služila meša po grčkom obredi, štero je služo iz Grčije atenski nadškef msgr. Kalavski. Ta sv. meša se je služila za zjedinenje ločenih krščenikov, da bi se vsi nazaj povrtnoli v krilo kat. cerkve, od štere so se odtrgali.

Govor papovoga poslanca na Trgi junakov o sodobnoj veri. V svojem velikom govoru, s šterim se je začno kongres, je kardinal Pacelli omenio junaško zgodovino vogrskoga naroda, ki je bio branik krščanske vere proti napadom od vzhoda. Zahvalo se je tudi regenti vogrskoga kraljevstva, duhovščini, vladi, kardinali primasi Serédiyi, pripravljalnomi odbor i vsem, ki so pripomogli k toj velikoj slovestnosti, kak i vsem zbranim iz celoga sveta za obisk. Nato je povdaro, da se morajo okrepiti v ludej osnovne verske istine zveščanja, posebno v denešnjih časaj brezvere. Zdaj, kda se zdigavle proti Križi temna fronta brezbožnikov, se moramo mi, okrepleni s sv. Hoštijov boriti proti njim. Kristuš so nasprotujali i njemu še nasprotujejo. Ali zmaga vsikdar Kristuš. — Kde je Herodeš, kde Pilat, kde Neron, Dioklecijan i drugi, ki so preganjali Cerkev? Premagani so, prah i pepeo so oni sami, ravno tak vse tisto, ka so kovali proti Kristušovoj Cerkvi, prah i pepeo vsa njihova moč i slava! Ravno te neizprosne zakon bo vničo tudi njihove vučence, zmagao bo pa Kristuš i tisti, ki ga nasledujejo. Zato prosimo s toga mesta bože Srce, naj posveti v srca

onih, ki sedijo v kmici i senci smrti! — Pridi k nam Tvoje kralstvo! Tak prosimo Kristuša mi, ki se zbiramo okoli stola Gospodovoga v duhi istine i lubezni. Kde nega toga duha, tam je pokvarjenost, tam vmira pobožnost, tam nega zveze med verov i ravnanjem. Zato pa držimo zvezo s Kristušom v svetom Olt. Svestvi. Brezboštvo je prineslo splošno sovraštvo i nevole, ki tiskajo človeštvo, to pa zato, ar je brezverska modrost pretargala odnošaje z večnim Očom vsega človeštva i spačila tudi prave odnošaje med človeštvom. Zato to splošno sovraštvo i neprestani spori, zato življenje brez veselja, sreče i mira. Krivico delajo zato tisti, ki slabijo odporne sile krščanske družbe i jemljejo Cerkvi njene pravice i vzgojo mladine. — Nato je poslanec spomno navzoče na sv. Očo Pija XI. i je pozvao, naj poslušajo njegove nauke i se ljubijo med seboj. — Da se bo popravo denešnji slab položaj človeštva je potrebna predvsem prenovitev človečega duha. — Nato je poslanec otvoril kongres, ki se je začno te, kda na vzhodi i zahodi pokajo štiki i se grobi napunjavlejo z žrtvami bojne. Kardinal je zaključil svoj govor z rečmi: Naj pride k nam Jezušovo kralstvo: kralstvo istine, milosti i svetosti, pravice, lubezni i mira!

Horvatje na kongresi v Budapešti. Horvatov je dospelo v Budapešt okoli štirijezero. Voda sta jih nadškof dr. Stepinac i dr. Srebrnički škof. Bivši Beogradski nadškof, Rodič, i več drugih hrvatskih škofov. Ar vsaki narod bio pozvani, da drži enkratek govor pred Jezušom na kongresi, so zmed zastopanih 44 narodov tudi Horvatje meli govor. Govorio je vseučilišni profesor medicine na zagrebečkom vseučilišči dr. Miloslav. Njegov govor se je glasilo: Vaša Eminenca, Odposlanec Sv. Oče! Slavleni Gospodje Kardinali! Prezvišeni Gospodje Nadškofi i Škofi! Katoličanski bratje i sestre vsega sveta! V tom slovesnom časi, kda katoličanski narodi vsega sveta, zbrani okoli Kristušovoga namestnika na zemli, z živov verov i gorečov lubeznostjov klečijo pred Najsvetejšim Oltarskim Svestvom, da se poklonijo svojem i Skritomi Bogi med nami, prikaže se na tom mednarodnom zbori tudi Hrvatski narod. Hrvatski narod, ki je nazvan od Pape Leona X. „antemurale christianitatis“ — predzidje krščanstva, pozdravlja te velepomembni svetovni eucharistični kongres iz beloga Zagreba, iz vseh mest i vesnic hrvatske domovine, iz dalnih delov i krajev sveta, gdekoli živejo Hrvatje. Nam Hrvatom je Olt. Svestvo vez lubezni, štero jedino more rešiti i preporoditi te svet. Prek Presv. Oltarskoga Svestva smo mi združeni z vsemi narodi sveta v zadovolstvi i svedočanstvi proti vsakom brezboštvi i v lubezni, štera v Oltarskom Svestvi ma najmočnejši izraz, zidamo tudi mi nove fundamente sloge, miru i sreče med narodi sveta. Kak se je držao, tak se i dnesden drži krepko hrvatski narod stene sv. Petra i pred licom celoga sveta z svetim zanosom i sinovskov vdanostjov pozdravlja (sv. Očo, Papa Pija XI. v osebi Njegovoga Odposlanca, Slavnoga Kardinala Pacellija. Živeo Kristuš Krao v Presvetom Oltarskom Svestvi! Živeo sveti Očo, Papa Pij XI!

Slovenci na kongresi v Budapešti. Prišlo jih je okoli 400. V imeni slovenskoga naroda je pozdravo kongres Dr. Korošec Viktor, vseučilišni profesor z Ljubljane. Njegov govor objavimo, kda ga do rok dobimo. Naše lepe narodne noše so zbujale v Pešti posebno pazko. Ro-

Vredništvo v Lendavi hš. 67, uprava v Črensovcih, Sloj. Krajina.

Letna naročnina v državi 30 Din., mesečno 2-50 Din., v inozemstvu 72 Din., mesečno 6 Din. z M. Listom letno 100 Din. Na skupni naslov pri širitelaj v državi je letna naročnina 24 Din., mesečna 2 Din. — Plačati se mora naprej. Štev. položnice 11806. Rokopisi se ne vračajo. — Cena oglasov: Cela stran 800 Din., pol stran 400 Din., i tak niže. Poslano i med tekstem vsaka reč 2 D., mali oglasi do 10 reči 5 Din., viševsaka reč 1-50 Din.

mare slovenske so vodili naš la-
vantinski prezvišeni g. knezoškof,
dr. Tomažič. Z slovenskimi ro-
mari so bili tudi dr. Ujčič, beo-
gradski nadškof, bivši profesor
ljublanskega vseučilišča.

Največ Čehoslovakov na kongresi. Na posredovanje pa-
riškega nadškofa i kardinala Ver-
diera je češka odpela svoje meje
i je 12 jezero ljudi priromalo iz
Česke na kongres v Budapešti
pod vodstvom praškega nad-
škofa. Največ je bilo Slovakov.

16 kardinalov na kongresi. Na kongres v Budapešti
je priromalo 16 kardinalov i okoli
150 pušpekov. Teliko cerkvenih
dostojanstvenikov ešče nieden
eucharistični kongres ne vido.
Duhovnikov je bilo 5000 i v 92
cerkvaj so mešurali.

Jezero belih golobov so
pustili v Pešti v zrak po tistem,
kak se je sv. Oče okrožnica pre-
stela, naj ti golobje glasijo mir,
ki ga naznanja pod belim krū-
hom prebivajoči Jezus.

**Stojezero moškov pri pre-
čiščavanju.** Pri polnočnici na
kongresi je bilo stojezero moškov
prečiščenih. Pri zadnji sv. meši v
nedelo, štero so služili svetoga
Oče namestnik, kardinal Pacelli,
pa nad milijon ljudi se je pre-
čistilo. Pri svetoj meši je speval
pesmarski zbor 1700 pesmarov.

Govor svetoga Oče. Kri-
stušov namestnik so ob pol ede-
najsetih spregovorili po radio i
pozdravili eucharistični kongres
v Budapešti. Njegov glas se je
treselo od genjenosti, bio je glas
jočnega i od sveta se poslavla-
jočega očca, ki obima v lubezni
vso svojo dečico. Vsebina go-
vora je bila sledeča: Bio sem
pred leti v Budapešti i ešče zdaj
mi stojijo pred dušov podobe iz
toga lepoga mesta. Vidim sve-
toga Stevana podobo na rib-
niškoj trdnjavi. Te sv. Štefan je
ešče vaš krao, on prosi za vas
v nebesaj i podpira vas v vaših
težavah. Njegov svetniški sin sv.
Miko (Ime) naj bo mladini
patron, po njegovom zgledu naj
se ta ravna. Duh svetoga Ladi-
slava i sv. Elizabete naj vas na-
punjava. Blagoslovim v prvi
vrsti dečico Madjarske. Naj zraste
na veselje Jezusi v Oltarskom
Svestvi, Blagoslovim duhovščino
i vogrski narod. Bog naj vodi
ravnitelja Vogrsk i celo vlado.
Zahvalim se za topli sprejem,
šteroga je deležen postao moj
odposlanec, kardinal Pacelli. Za-
hvalim se odbori za trude i vsem
romarom iz celoga sveta za obisk.
Vse naj blagoslovi Oča, Sin i
sveti Duh. Bog. Amen.

Novi duh v kat. Austriji.
Dozdaj so s Salzburgi vce de-
co samo č. sestre, zdaj se pa
organizira odgoja samo po na-
rodnosocialističnom recepti brez
sester. V Linzi so strankino kni-
žnico prenesli v katoličansko se-
minišče. — Razpuščena je v Beči
osrednja organizacija kat. akcije.
Mesto kat. sester ščejo vzgojo
mladine prevzeti narodnosociali-
stične sestre, zvane „žute sestre“. V
te namen je že postavljena od-
vlade Lina Huber, ka zbije re-
dovnicam z rok vzgojo mladine
i ta pride v roke narodnosociali-
stičnoj stranki, štera je protika-
toličanska i protiverska. Vlada je
prepovedala izdavanje katoličan-
skega lista: „Trierischer Volks-
freund“. To je bio eden najstarej-
ših katoličanskih listov v Nemčiji.

Kat. društvo Istine. Na
Angleškom je doma i ma štiri-
najset jezer kotrig. Društvo je
letos že izdalo poldrugi milijon
verskih snopičov i nad 22 jezero
katoličanskih knjig. Društvo ostro
nastopa, naj se nebi vršo v Lon-
doni brezbožniški kongres. Slo-
bodnomiselci so ga šteli obdr-
žati, a to društvo z cele moči
dela za to, da ga prepreči, kak
so ga preprečili belgijski kato-
ličanci. To pa zato, ar y slobod-
nomiselce so skriti samo komu-
nistični brezbožniki.

Nedela risalska.

Evangelij (Sv. Janoša 14.)
Tisti čas, pravo je Jezus včenikom
svojim: Či što lübi mene, rejč mo-
jode zdržavao; i Oča moj de lübo
njega, i k njemu pridemo, i stanje si
pri njem napravimo. Ki ne lübi mene,
moje rejči ne zdržava. I rejč, štero ste
čuli, nej je moja, nego onoga, ki je
mene posloao. Oče. Eta sam pravo vam,
pri vas bodoči. Oveseliteo pa Duh sveti,
koga pošle Oča vu mojem imeni, on
vas bode včio vsa i prinašao de vam
na pamet vsa, šterakoli sam vam pravo.
Mer vam ostavljam, mer mojam dam;
nej, liki svet dava, jas vam dam. Naj
se ne burka srce vaše, niti se ne boji.
Čuli ste, ka sam jas vam pravo: od-
hajam, i pridem k vam. Da bi lübili
mene, radüvali bi se zaistino, ka idem
k Oči: ar je Oča veksi od mene. I zdaj
sam vam povedao prve, liki bode, naj,
gda včinjeno bode, verjete. Že ne bom
dosta gučao z vami, ar je priso po-
glavnik etoga svejta i vu meni nikaj ne-
ma. Nego naj spozna svet, ka lübi Oča,
i kak je meni zapovedao Oča, tak činim.

Sin boži se je prikazao na
zemli očividno, v človečoj po-
dobi, pa je živo več let med
ludmi. Zato ga dobro poznamo.
Sveti Duh pa se je samo dvak-
rat prikazao v podobi. Pri Je-
zušovem krsti v podobi goloba,
na risaosko nedelo nad apostoli
v podobi ognjenih jezikov. Nje-
govo delovanje med nami je
skrito, tiho, skrivnostno. Zato ga
malo poznamo, malo cenimo.
Odzdaj naprej več ne sme tak
biti, ar je delovanje Sv. Duha
nad nami v našoj duši neizmerno
veliko i važno. Poglejmo.

Ka dela Sv. Duh? Najbole
bomo to razmili, če vzememo
primero v naravi. Ka dela sunce?
Sunce davle zemli življenje. Vse
življenje na zemli prihaja od sun-
ca. Mislimo si kakši den meseca
januara. Nebo sivo, oblačno. Sneg
leži vse poprek, pod nogami škri-
ple. V naravi nikšega življenja, vse
je mrtvo i mrzlo. Zakaj? Sunce
menka. Redko se pokaže, i če
se, nema moči. Poglejmo pa zdaj!
Vse je lepo zeleno, vse v cvetji. Što
je to naredo? Sunce i samo sunce.

Ka sunce v naravi, to dela
v nadnaravnem življenju ali v du-
šah Sv. Duh. Narava ma svoje živ-
ljenje, telo ma svoje življenje, duša
ma tudi svoje življenje. Na tom nad-
naravnem življenju duš opravla
svoje veliko delo Sv. Duh. Vleval
nam milost božo. Da, milost božjo!
Milost boža je življenje, je sreča i
bogastvo naše duše. Ka je sunčna
svetloba i toplota za zemlo, pa
šče več je milost boža za dušo.
Jezus nam je milost zaslüžo, Sv.
Duh jo pa deli. Pri sv. krsti, pri
fermi, pri spovedi, pri vseh sve-
stvaj. — Sveti Duh je tisti, ki
nam milost deli. Sv. Duh včini,
da postanemo deca boža, prijat-
elje boži, lüblenci boži, svetišča
Sv. Duha, svetišča celoga pre-
svetoga Trojstva.

Oh, če bi mi mogli raz-
meti, kak lepa je duša v milosti
božjoj! Kak žuboreče, kak živo i
različno je življenje v njoj! Kak
na najlepšem ogradi, šteroga ob-
delavle sam Sv. Duh.

S sedmerimi svojimi darovi
jo je obdaro i z lepimi jakost-
mi okinčao. Lepo je zdaj poleti
v naravi. Toda vsa ta naravna
lepota se ne da primerjati z le-
potov duše v milosti božjoj. Du-
ša je tak lepa, da se Bog v njo
zalübi i da sam pride v njo sta-
nüvat: „Če me što lübi, bo mo-
jo reč spunjavao; i moj Oča ga bo
lubo i bova k njemu prišla i pri
njem prebivala“.

Tak te: Bog Oča i Bog Sin
prideta k človeki, ki lübi Boga,
i pri njem pa v njem stanüjeta.
Gde sta Oča i Sin, tam je vsik-
dar tudi Sv. Duh. Zato piše sv.
Paveo: „Ne vete vi, ka ste sve-
tišče bože i da boži Duh v vas
prebiva?“ (1. Kor. 3, 16).

Človek krščanski, ki si v
milosti božjoj, ti niti ne veš, kak
srečen si! Bog sam v tebi prebiva.
Svetoga Duha svetišče si. O kak
lepa je naša vera, ki nam pri-
naša takše darove: Boga samoga
v naša srca, Duha božega.

Delo Rafaelove družbe za Slov. krajino.

Kak potrebna je bila ta
družba za Slov. krajino i njene
izseljence, dokazuje njeno obšir-
no delo. Med drugim naj ome-
nimo samo vnoge prošnje, štere
prihajajo vodstvu družbe, da po-
išče toga i toga izseljenca, ki se
ne javi svojim domačim. Kral.
banskoj upravi v Ljubljano je
poslala polo s podatki za izsel-
jenca v Canadi, da ga poiščejo.
Potem prihajajo družbi prošnje,
naj posreduje potom našega po-
slanstva za delavca, šteroga iz-
koriščajo, ali so njemu stavili
plačo. Družba posreduje, piše na
banovino, na poslanstvo, našemi
izseljenskomu duhovniku, da po-
maga našim ludem, da tej pri-
dejo do svojih pravic. Delavci iz
Nemčije prosijo pojasnila, kelko
mark smejo pošilati v domovino.
Družba pozved i objavi v Novinaj,

da smejo pošilati mesečno 40
mark i pojasni, kakše listine mo-
rajo meti delavci, da lahko telko
pošilajo. Iz tujine se javi družbi
delavec, ki se je ponesrečo, pre-
teklo je od tistoga časa že leto
dni, odškodnine pa ešče ne do-
bo. I družba posreduje za njega.
Takših i spodobne prošnje pri-
hajajo den za dnevom, da pri
tom niti ne omenimo vnoгих na-
ročitev ne naših, nego drugih
slovenskih listov, knjig, čiseo itd.,
štere družba naroči na prošnjo
delavcov. Letos samo važnih pro-
šenj smo rešili dozdaž že prek
sto. Prosimo prav lepo vse:
izseljenci i njihovi domači, po-
stanite člani družbe, da z ma-
lenkostnov članarinov pomagata
sami sebi i vnoгим našim, ki tr-
pijo v tujini za svoj vsakdeneš-
nji krüh.

Vojne dobave Francije Rdečoj Španiji.

Znani zvünešnji politični so-
delavec pariškega lista „Figaro“,
grof d'Ormesson, pozivlje v ed-
svojem članki francosko vlado,
naj v istini izvaja načela „ne-
vmešavanja“. Francija je najpre
v preminočnosti dosta pogrešila
i tudi zdaj se ne drži „načela
nevmešavanja“, štero je proglasi-
sila. Dovolila je pošilanje pro-

stovolcov v Španijo, štero so
prek Francije pošilale Rdečoj
Španiji marksistične stranke raz-
nih držav. Pa tudi prevoz voj-
noga materijala je dovolila. D'
Ormesson pozivlje, naj bo konec
tomi deli, ar je to ne samo laž-
livi položaj, nego tudi največša
nečlovekolübnost, ar se s tem
samo podugšavle prelevanje krvi.

100 letnica kraljevske garde.

Kraljevska garda je te dni
proslavila 100 letnico svoje
ustanovitve. Pri toj priliki sta

Nj. Vel. krao Peter II. i Nj. kral.
Vis. knez namestnik Pavel čas-
titala gardnim častnikom.

Pariški kardinal, Verdier, na poti na eucharistični kongres, se stavi v Ljubljani.

Kaj gledate v nebo...

Apostoli na gori stojijo, apo-
stoli v nebo strmijo...

„Možje Galilejci“, vi čol-
narji in ribarji, ki pred viharjem
na morju niste zbežali, ampak
le trepetali; vi, ki težko verjamete
v kaj takega, česar ne vidite,
kaj v nebo strmite?

Mi, možje, Ga še vedno
gledamo, kako nas blagoslavlja,
tako neskončno je lep, da je sij
njegove lepote še vedno v naših
očeh in ga nobena svetlost tega
sveta ne bo zameglila. — To je
odsev Tistega, ki biva v nedo-
stopni luči. Mi Ga še vedno gleda-
mo, oblak, ki ga je skril je le pro-
zorna zavesa, ki nam pomaga,
da lažje gleda naše majhno oko
v to oceansko svetlobo...

Pravo Sonce se je dvignilo
v poldan in ne bo nikdar zato-
nilo, tu bo večni poldan!

Aleluja, aleluja, hvalimo
Gospoda našega, Presvetlega;
hvalimo Ga za sonce, ki je ode-
tenek Njegove svetlosti; hvalimo
Ga za nočne luči, ki so kakor
naša nema hvalnica Njemu, hval-
nica lune, skrivnostne lepe Ma-
tere Device Marije, in zvezd —
vseh božjih svetnikov in svetnic...

Naša srca so kakor utripa-
joče zvezdice, ki Njemu v čast
gorijo in ne morejo izreči zado-
stne hvaležnosti...

Kaj sliši vaše uho, vi tenko-
slušni mornarji?

Slišimo glas mogočne tro-
bente, slišimo kakor šumenje
mnogih voda, kakor bučanje pri-
hajajočega groma, kakor da je
ravnokar blisnilo...

Slišimo skrivnostni glas, ki
nam govori: „Tako bo prišel!“
Ne z zlato krono na glavi,
ne s težkim žezlom v rokah in
ne v diamantnem plašču.

Tako bo prišel, kakor je
odšel, v svoji mogočni preprosti,
ki s samim pogledom nasprot-
nika vniči.

Ali slišite vi, skrivnostni
možje, kdaj bo prišel?

Ne slišimo, ne vprašamo,
mi Ga vedno gledamo; danes in
jutri in vekomaj, zdaj in veko-
maj. Amen, aleluja.

Ni nam dano znati tisti
skrivnostni čas, ko bo prišel o-
polnoči, kakor tat.

Izpraševali smo Ga, pa nam
nihotel povedati, zdaj več ne iz-
prašujemo. On vedno pred nami
živi, On nam vedno govori, več-
ne so Njegove Besede!

Kaj gleda moje oko? Vrsta
apostolov z gore odhaja. — A to
ni počasna hoja utrujenega hribo-
lazca, to je tek hudournika, ki
se je rodil v največji višini, to
je plaz, ki bo vse zakril. — Kaj

Pomagajte siromaš- kim poplavlancem.

Prosimo vse tiste, ki morejo
i ki neso trpeli od povodni, naj
pomagajo siromaškomu narodu, ki
je trpo od nje. Dajte njim krmo,
dajte njim živež. Mesto plesnih
veselic i drugih nepotrebnih reči
pomagajte svojemi bližnjemi.
Zdaj je prilika, da se pokaže is-
tinska lübezen do bližnjega. Če
se pošle dar našemi uredništvu,
mi ga drage vole damo dale,
kama je namenjen. Glavno je,
da se pomaga siromakom, da se
pomaga siromaškoj deci, štera
lačna breči v mokrih podirajo-
čih se hišaj. Pomagajmo vsi, ki
moremo, poplavlancem našim.

Najveksi prijateo naših izseljencov 60 letnik.

Prečastiti gosp. Zakrajšek
Kazimir, župnik župnije sv. Cirila
i Metoda v Ljubljani, slavijo zdaj
šestdesetletnico svojega rojstva.
Oni so prvi organizirali naše iz-
seljence i njim držali na stotine du-
hovnih vaj. V vsakom pogledi
so njim šli na roko. Tudi naše
Slovenske krajine izseljenci so
najšli v njih velikoga pomočnika
i očo duhovnoga. Bog njim naj
povrne vse trude, štere so do-
prinesli za časno i večno srečo
izseljencov. Na duga leta!

Naš vojni minister

v Türciji.

Marič general, naš vojni mini-
ster je obiskao türsko državo i je
bio vsepovsedi toplo sprejeti.

gledam v njihovih očeh; to je
vedno ista svetlost, neugasljiva,
to so baklje, ki bodo zanelile
svetovni požar. — Ne vidim več
majhne vrste apostolov, vidim
morje, vidim neskončni ocean
blagovestnikov, ki se razlivajo z
gore Cerkve na vse štiri vetrove
in kraje sveta. — V vseh mav-
ričnih barvah se zgrinjajo in raz-
hajajo z neporušne skale, ki je
Njegova Cerkve.

Kdo je ta skrivnostni silnik,
ki je ta čudež naredil? To je
Njegov Duh, to je Ogenj, jezi-
kasti plamen, ki ga ni mogoče
ugasiti, ki neslišno, nenadno pri-
haja in v hipu odhaja, če ga
sprejeti nočeš...

Ni vas zapustil sirot, poslal
nam je drugega Tolažnika, ki
nam vedno na uho šepeta Nje-
gove Besede, Njegove večno
sladke Besede...

„O Kralj slave, Gospod
vseh jakosti in moči, ki si kot
največji zmagavec v nebesa sto-
pil, še nam pošlji svojega Duha,
vsem v obilni meri, nam vodjem
množice, Tvoje svete Družine
Cerkve in množici sami, ki je z
nami vred kot sveto ljudstvo
sprejelo kraljevo duhovstvo. —

Pridi v tisti elementarni sili,
kakor si v prvo Cerkvenega prišel,
v tisti Moči, ki se ji nič ne more
ustavljati. — Tako prosimo, tako
bodi; Amen, aleluja! Camplin.

„Oče luči, ki od Tebe pride vsak dober dar...“

Té odlomek iz pisma apostola Jakoba i iz Molitve za Slomškovo beatifikacijo sem premišlaval tisti teden pred nedeljo, na štero je bio v Maribori slovesno blagoslovljeni vogelni kamen za novo bogoslovje. Skleno sem, da tudi mi izseljenci po vsegačnem Bogi, ki je Duh, pošlemo svoje molitve na tisti prostor, naj bo rojstni kraj tudi novih izseljenskih duhovnikov, naših posvečevalcov... V petek zadvečera sem prvokrat kupil takzvan „billet circulaire“, ki se ga dobi za krožna potovanja i je točno polovična vožnja; v mojem slučaju je to bilo za nekaj več kak 500 km.

Sezna, da sem parkrat morao presedati, pa s potrebnov napetostjov sledio postajam. — Že je šlo na večer, gda sem se bližao cili, 14 km od morja; zato sem meo srečo viditi zahod sunca, šteroga lepoto je težko opisati, takše čudovito spreminjajoče se lahno rdečkaste svetle farbe.

Že v mraki so me pozdravili sunčno svetli obrazi naših izseljencov. Morali smo stopiti za hip v gostilno na edno kupico nej vina, liki limonade. Povedali smo si par pozdravnih reči, nato pa hajd k vérti vloga Franca Sobočan i njegove žene, ki mi je že telkokrat pisao, naj pridem, pa sem komaj po večih mesecih mogeo spuniti njegovo željo. Nej čuda, da smo si kesno prek poučno pripovedovali svoje vesele i težke zadeve.

Neštérni so prišli že te večer, drugi pa zajtra 21. maja v Ourville, da vam tudi ovadim od toga sestanka. G. plebanoš i dekan so nam radi dali cerkev na razpolago, samo ka so tisti čas njúva šolska deca, ki so jih pripravljali za drugi den na slovesno svetlo prečiščevanje, morala edno vóro meti odmor odzvuina cerkve; mislim, da so nej bila čemerna. — Bilo nas je 55 Slovincov, Hrvatov i še dve Polakinji. Meša je bila popevana z oboje strani.

Predgao sem njim od Marije, ki nas je v bolečinaj poleg križa rodila; svojega Sina je pa brez bolečin porodila: pač zato, ka je On brez sence nepopunosti, mi smo pa grešniki, ki zavolo obilnosti svojih grehov ne vúpamo pred lice presvetoga Boga. Te nas pa ona vodi kak najbogša Mati. V tom je razlog za posebno češčenje Matere Žalostne; iz toga vzroka jo je gvúšno tudi škof Slomšek tak jako častio. — Naj bi škof Anton Martin tudi nam sproso kak svetnik dar te pobožnosti, smo pri večernicaj izrečno molili za njegovo beatifikacijo.

G. plebanoš so se nato lepo zahvalili našim izseljencom v cerkvi za lepo pobožnost, meni so pa v zakristiji še posebi povedali, da so oni v Franciji nekda tudi meli tak veličastno spevanje cele cerkve, zdaj pa nemrejo niti dosegni, da bi bar večina prihajala v cerkev, kaj še da bi prihajajoči meli vsi molitvenike, kak so jih naši izseljenci meli. Gda smo se pred cerkvov zbirali za fotografiranje, smo znova vidili, kak so deca lepo dva pa dva med molitvov roznoga venca prihajali nazaj v cerkev na navuk.

V gostilni, gde smo meli skupni obed, sem meo neke vrste predavanje o vseh zadevah, ki jih izseljenci morajo znati: poslušali so z največjim zanimanjem. Ar je bilo vmes dosta Polančarov, sem prečteo „ustanovno listino za novo župnijo presv. Srca Jezušovoga v Polani“; najbole zanimive so jim bile farne meje: Ledava, travniki „Stare“, potok „Libenica“, potočka pri „Ložiči“, tretji potok „Pri gredaj“,

struga „Staroga Črnca“, „Vučje jame“, potočka „Popovnjek“ i „Babiščica“. Na podlagi not iz kalendara Srca Jezušovoga smo spevali naše krasne narodne pesmi. Med razgovori od osebe do osebe mi je najbole v spomini ostala izjava ednoga, šteromi se je v sne prikazao pokojni prijateo, pa njemi povedao, kak se njemi sveča na benzin prevrgla pa je zgóro...

Proti Rouen-i z autobusom sem se pelao v družbi večih izseljencov, ki so mi naprej razlagali svoje nevole. Auto je meo defekt i tak sem lejko začno „Aperi...“ za soboto: nej sem več vido naravne i umetne lepote, poslušao sem apoštola, s svetlim vúpanjem v srci: „Razjokajte se zdaj, bogatini. Vaše zlato i srebro je zarjavelo — i bo razjedlo vaše meso kak ogenj. Glejte, plačilo, ki ste ga odrgali delavcom, kriči! Potrpate tak, bratje, — kajti Gospodov prihod je blizi. Trpi li što med vami? naj molí. Je što dobre vole? Naj spevle hvalnice. Je što med vami bolan? Naj pozove duhovnike cerkve.“

V Rouen-i, gde sem morao prenočiti, so me nemo pozdravile velke prekoceanske ladje i mogočni žerjavi (za zdigavanje bremen).

Točno ob 8 vóri zajtra sem 22. maja prišao s prvov skupinov v Pont Audemer. Častitlivi gospod „archiprêtre“ so moje „papiere“ najšli vredi i sem včasí lejko začno spovedavati; pa je bilo tudi potrebno, ka jih je bilo prek 70. Malo pred podnevom smo začnoli s sv. mešov, zato sem govor odložo na odvečerek, po litanijah. Najprije so gori imenüvani gospod kanonik povedali, kakša vzpodbüda je bila tudi za njih, gda so naši izseljenci i to celo več moškov kak žensk, že popodnevi pristopali h Gospodovimi stoli; kak krasne so naše pesmi, ki jih toti ne razmijo, a že melodija i prednašanje je nekaj globoko v srce segajočega; da nam drage vole vsikdar dajo prostor na razpolago. Na njúvo prošnjo sem nagovor, poslovenčo, i se njim najlepše zahvalo za vse.

Nato sem sam v „čisto slovenščini“ razlagao odlomek iz Gospodovoga poslovilnoga govora, ki ga čtemo v celom vüzemskom časi. Ka se pravi prositi v Njegovom imeni od „Oče svetlosti, od šteroga pride vsakši dober dar...“ Kak bi Jezuš sam, ki je 30 let opravla vsakdene-

šnja dela, molo na mojem mestí, kak Marija. Oča naš, ne samo pravičen Sodnik; vse je pravo nezaslüženo darilo, ka dobimo od Njega. Z molitvov naša düša k Njemi diha, da sprejme potrebni zrak, Düha Njegovoga. Gda nemate časa za duge molitve, te bar male litanije ne vseh, nego neštérnih svetnikov opravite, vaših posebnih priprošnikov: presv. Trojstvo, sv. Družino, angela čuvara, krstnoga pa férmanškoga patrona premišleno pozdravite, par hipov. Tak je tudi púšpek Slomšek delao, gda je sestavo svojo večerno pa jütrašnjo molitev, ki jo bomo nakonci molili, da bi naskori dosego čast oltara i nam po našem vekšem zatekanji za njegovo priprošnjo tudi več milosti izproso. On, ki je naše krvi i zato še posebi odpreto srce ma za nas; ki je nej dugo od našega časa živo i že slüto naše silne i lepe težave, zato de nas tem bole podpirao, da srečno pridemo tudi v njegovo družbo.

Prenočo sem pri ednoj našoj izseljenskoj družini, šteroj je gospodar zavúpao srednje posestvo na lepom breščeki v popunno oskrbo, ka sami tam vertivajo. Izredno prijeten mi je bio te odidih, bom njim vedno zahvalen, samo to njim zamerim, da so mi preprečili jütrašnji sprehod par km do postaje, naročivši autotaksi za mene; sezna, da je to bilo včinjeno v največjo lübezní, vej mi je moški pravo, da je tak veselí, kak da bi ga lastivni oča obiskali i bi do zadnje minote obisk rad podugšao. Jaz sem te dopodnek šteo viditi še morje, zato sem z vlakom šo v nekaj prek 20 km oddaljeni Honfleur. Samo nesem meo sreče, zaman sem več vór gledao z visikoga brega v smer morja: zvün močne megle i medlovnih obrisov neštérnih ladij i železnih stolpov sem nikaj nej vido. Kak „najust“ se je začnolo svetliti ravno, gda sem morao oditi i na vlaki mi je močno sunce večkrat siloma odprlo trüдне oči. Morje skritoga notrašnjega bogastva naših izseljencov sem pa le vido tudi te dni. Camplin.

Japonska ma novo vlado.

Japonska je dobila novo vlado zavolo toga, ka na Kitajskom ne šlo vse tak naprej, kak so vojaški krogi računali. Zdaj ma skoro čista vojaško vlado. Nevarnost boja je zato tem vekša.

Dopis iz Witternesse (Pas de Calais).

Tako lepe poroke že davno ni bilo v župniji, je rekel stari francoski župnik, ko sta dne 21. maja sklenila v Witternesse zakrament hižnega zakona Ivan in Katarina Kolenko, oba iz Črensovske fare. Mladoporočenca kakor tudi svatje so prejeli sv. zakramente, da so vsi lepi na duši in telesu v veselju praznovali to slovesnost. Pri sv. maši so lepo prepevali slovenske pesmi in pri večernicah popoldne s petimi litanijami in blagoslovom počastili majniško Kraljico.

Na svatbi je vladalo pravo slovensko veselje. Veselih pesmi ni bilo ne konca ne kraja. Pozabili smo za nekaj časa, da smo na tujem. Pozabili pa nismo na ljubo Slov. krajino, zato smo napravili zbirko za dom sv. Frančiška. Zbrali smo 135 fr. in sicer so darovali: Novoporočenca Ivan in Katarina Kolenko 10 fr. Izidor in Magda Kolenko 10 fr, Martin in Bara Spiclin 10 fr, Ana Hozjan 5 fr, Rozika Gabor 5 fr, z Dolnje Bistrice Marton Terezija 5 fr, Janez Kolenko 5 fr, Fúčar Mankica 5 fr, Kristina Hozjan 5

fr, s Trnja Verona Horvat 5 fr, Vaza Krstič in Janič Rade vsak po 5 fr, dva francoska gospodarja Barrois in Brodel po 5 fr, neimenovani 50 fr. — Pozdravljamo g. Klekla in vse domače. Svota 135 fr, za Dom sy. Frančiška je bila poslana na naslov preč. g. Klekla po banki Baruch v Parizu.

S pozdravom Val. Zupančič, župnik. (Bog povrni! Vrednik.)

Ena izmed mnogih.

Naenkrat je nevidno pristopila, sredi mnovega dela odločno zaprla vse papirje in name zazrla: „Pozdravljen, dober večer!“ — Začüdeno sem jo gledal. Ona pa je z lahkotno kretnjo odložila plašč, se udobno vsedla na pomujeni stol, sklenila roke in znova gledala, tako skrivnostna v rjavkasti bluzi...

„Jeli, da ni greh, če plešem?“ — Tako sem se izpremenila, ne razumem samo sebe prav nič več. — Na dom sem pozabila, domačim ne odgovarjam, samo strim v svojo ne pričakovano spremembo. — „Kaj naj vendar storim: On bi hotel ves čas pri meni ostati in delati, karkoli bi želela, pa

Slovenski krščanski delavec.

Naše Novine so od svojega nastanka vedno bile glásnik istine, pravice i preganjale krivico. Zato smo tudi delavci meli v Novinah svojega zagovornika, svoje glasilo. Da bi pa naši delavci i vsi tisti, ki se zanimajo za delavske potrebe i delavske zahteve i žele, lahko še več dosegnoli po svojem glasili, smo dobili v Novinah svoje posebno mesto. Delavci smo za to naklonjenost Novinam iskreno hvaležni.

V pravo organizaciji dosegnemo svoje zahteve!

Če se posameznomi delavci godi krivica, si navadno ne more inaiči pomagati, kak da ide pred sodišče. Istina je, pri sodišči najde tudi delavec svojo pravico. Toda za vsakšo krivico nemre iti pred sodnika. Delavec navadno tudi ne vaju takših stvari. Če je pa delavec organiziran, se potegne za njegove pravice organizacija. Njemi je potrebno krivico samo vodstvu organizacije povedati. Tam to ležej včini, ar je vodstvo delavske organizacije v delavski rokaj. Organizacija pa zna najti pota i potrebno vrediti, navadno tudi brez sodišča. Kakpa mora biti organizacija poštena i sposobna za takše delo. Ona mora biti vajena toga dela pa meti tudi moč, da pravične zahteve dosegne. Tak-

ša dobra i poštena organizacija je Zveza združenih delavcev, ki ma svoje člane tudi v Slovenskoj krajini.

Ta organizacija (Zveza združenih delavcev ali kratko ZPD) je nastala pred dobrima dvema letoma i je dnes razširjena po celoj Sloveniji. Ona zbira slovenske krščanske delavce iz vseh vrst dela. V njej so lahko organizirani vsi tisti delavci, ki so podvrženi bolezenskomi in nezgodnomi zavarovanji (Okrožni urad za zavarovanje delavcov). To so pa skoro vsi delavci, samo poledelski ne. Poledelski delavci so pa v Slovenskoj krajini organizirani v svojoj posebnoj organizaciji v „Zvezi poljedelskih delavcev“ (kratko ZPD). Obe organizaciji sta v bratstvu med sebov povezanimi i edna drugoj pomaga dosegati uspehe pri delovanji. Sedež zveze poledelskih delavcov je v Soboti, Zveza združenih delavcev je pa v Ljubljani i ma podružnice (organizacije) po celoj Sloveniji.

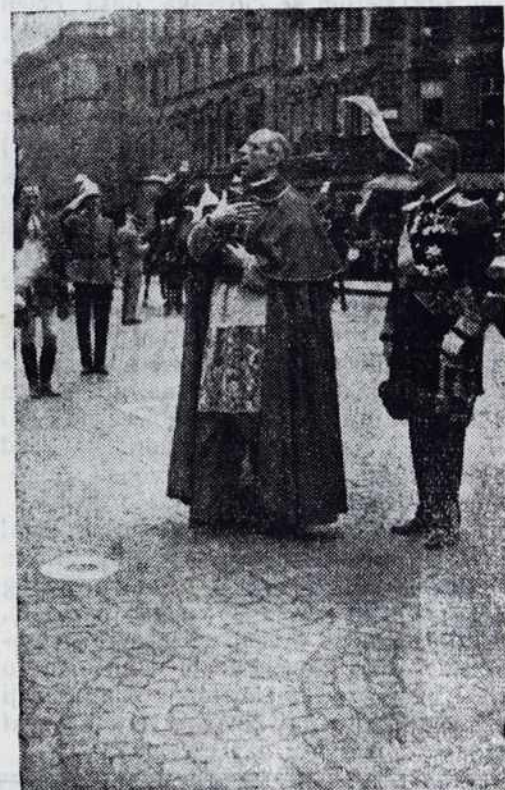
Zveza poledelskih delavcov je pri nas za poledelske delavce jedina organizacija. Za druge delavce se pa ponüjajo različne organizacije. Delavec iz Sloven-ske krajine pa pristopi samo k Zvezi združenih delavcev. To pa iz teh zrokov: Zveza združenih delavcev stoji popolnoma na krš-

čanskih načelih. Njeni načini dela za delavce so takši, da majo istinsko prave uspehe. Dozdaj je že pokazala, da zna delavcom zaistino najbolje pomagati. Ona ma tudi močne prijatele v vseh drugih slovenskih katoličanskih organizacijah. Svoje prijatele ma v zdajšnjoj vladi, zato lahko dostokrat pomaga svojimi članstvi tudi z njihovov podporov.

Zato pa zovemo vse naše slovenske delavce v to organizacijo. Pišite lahko v toj zadevi sami naravnost na Zvezo združenih delavcev v Ljubljani, Čopova ulica 1 (Delavska zbornica). Pojasnila bo rado davalo tudi uredništvo naših Novin.

Delavske novice.

Delavci y Mestnji štrajkajo. V Mestnji na Štajerskom

Odposlanec sv. Oče, kardinal Pacelli, stopi v Budapešti na tla i nagovori zbrani narod.

sem vendar jaz dekla in on gospodar!“

„In kako lepo ženo ima, a težko bolno jetično: piše ji vsak dan; če ga pa zove na telefon, noče iti, ampak pošlje hčerko Anico. Anica vedno pravi: Jeli ata, ko mama umrje, bo Marija moja mama!“ — „Če me ni doma, še on odide zdoma. Gre v gostilno in se tam opijani. Pa se nič ne huduje nad materjo, ko ga grozovito vzmerja in mu postelj razdene: če jo ona pozabi razdreti, jo sam razdere in pravi, da ji je prihranil delo... Ničesar noče od mene, prav ničesar, samo poboža me včasih. — In pravi, da me niti pogledal ne bi, če bi bila jaz drugačna, če bi ponočevala, ali bi sploh količkaj slabega zvedel o meni... Zakaj vendar ne najde koga drugega, ampak mene, ki sem še otrok in tudi lepa nisem... Sicer pa je lepo, kakor se komu zdi...“

„Cele noči prejkam in spati ne morem in jesti ne, cele dni... Povej mi, kaj naj vendar storim?“

„Ostani, če ni nevarnosti za te, da šmrtno zagrešiš. Ob tej skrivnosti sam Bog stoji. — Mor-da ti daje nalogo, da si mu svetla vodnica. — Imaš privlačno

moč in jo boš imela, dokler ostaneš nedolžna.“

„Pa mi take misli silijo v glavo, pa jih stalno odganjam“. „Potem dobro delo vršiš, ker se za čistost boriš!“

In še vprašanja in odgovori in vedno večja svetlost v srcih. Ura pa gre v polnoč, da jo komaj opazi. — To jo predokus blažene večnosti...

Zakaj mi je stisnila roko in se čudila, da je tak mrzla?

Zakaj ponavlja, da ona vendar drugega ljubi, a njegovega imena noče izdati?

V družbi da se nesrečno počuti, posebno med tovarišicami, ker nobena noče z njo govoriti... „So pač nevoščljive...“

„Se bom morala poboljšati, seveda.“

Ali res že odhaja? Saj je bila menda samo par minut! O ne, polne tri ure so pretekale!

Čuden veliki petek: tri ure so se v minute spremenile...

Saj jo moram spremljati in ji vse potanko razložiti. Je res kakor neboljen otrok. —

Kaj da mi pogled še vedno uhaja v smer, kamor je odšla? In spomin je čudovito svež, kot bi se ravnokar godilo... Camplin,

je tovarna šošarskih kopit, v šteroj je zaposlenih 65 delavcov. Ti delavci so bili jako slabo plačani. Tudi se njim neso izplačivale zakonite nadvure (če se dela prek vure). Vsi so se organizirali v Zvezi združenih delavcov i dosegli, da jim je tovarna vse te zaostanke morala plačati. V zadnjem časi je pa štela tovarna nagajati organizaciji i odpuščati delavce. Organizacija je vse učinila, da bi se spor mirno rešo. Ar mirno ne šlo, so delavci začeli 17. maja štrajkati. Štrajk šče trpi. Posređivala je že oblast i je vupanje, da bo naskori končan i da bo delavstvo zmagalo. Cela Slovenija drži z delavci.

Na Jesanicah so velike tovarne za železo. Več jezer delavcov je tam zaposlenih. Zveza

združenih delavcev ma na Jesenicah močno organizacijo, ki se poteguje za svoje člane i jim pomaga.

V Celji v podjetji Stermecki je najmočnejša organizacija za delavce naša Zveza združenih delavcev. Meseca aprila je dvakrat posređivala za delavstvo i obakrat dosegla zboljšanje za delavce.

Dne 8. maja je bio občni zbor Zveze združenih delavcev v Ljubljani. Na občni zbor je poposlao svojega zastopnika tudi ljubljanski škof dr. Rožman, ar sam ni mogeo priti zavolo firmanske poti. Na občnem zbori je govorio minister dr. Krek i obljubo pomoč vlade delavstvu. V glavni odbor je bio zvoljen tudi en član iz naše Slov. krajine.

MISIJSKA POROČILA

Shillong, Indija, 29. aprila 1938.

KOPANJE.

Té naslov lahko damo tomi poročili.

To poročilo, predragi čitatelje, Vam dokaže, koliko jih je v Indiji, ki se nevedoč nahajajo na pragi istine.

Poslušajte sledeči razgovor med nekim katoličanskim misijonarom i nekim romarom ali popotnikom Hindu.

Katoličanski misijonar je neko lepo jutro v Comorini, kda je občudivao naravo i morje, zapazo moža, ki je že tretjič korakao iz vode na obalo, da bi ga topli sunčni traki posušili. Ar je pa šteo govoriti z njim, se njemi je približao i njemi pravi: „Lepi den je dnes. Sonnyasi!“ „Krasen den je za romara, mi odgovori prijateo; toda jaz nešem Sannyasi, jaz sem prosti i ponizen romar.“ „Si obiskao vnogo krajov, jeli?“ ga pita misijonar. „Sedem let je ka sem zapušto Tanjore, svoje rojstno mesto, i od tistoga časa sem obiskao Benares, Puri, Triuphati i Rameswaram. Večina svojega potovanja sem prehodo peški, samo ob priiki mi je kakša lubezniva ino vlučna oseba kupila vozno karto, da sem se vozo nekoliko po vlaki. Medtem, ar se Bog povsod nahaja, mi ne bilo potrebno prehoditi dugih cest, da bi ga častio. V istini sem iskao vode, ki bi me očistila, najpre nameravam reči ono vodo, ki očisti ne samo

telo, nego tudi dušo. Sem se že okopao v reki „Gange“, v Rameswarami i dnes mam priliko, da se skopem v Comorini.“ Medtem, ka je tak gučao, je zvedavo strmeo v misijonarov obraz i končno ga pita: „Mogoče vi, kristjani mislite, da je to neka nespametnost i praznoverstvo, ka pravite?“ „Ne, ne, njemi zavrne misijonar, mi verjemo v vodo, ki očisti dušo. Mi imenujemo to Gnanasana ali krst, obred, po šterom se človeška duša očisti od vseh svojih grehov i človek sam je povzdignjen za sina božega.“ „I zakaj se ne kopleš v toj vodi?“ njemi stavlja pitanje romar. „Vsaka voda v vsakoj okolščini ne očisti duše. Bog hoče, da bi se krstni obred vršo v posebnoj okoliščini, najpre, da bi se poslužavali določenih reči i s posebnim namenom, samo te dobi te obred svestveni učinek. Z drugimi rečmi, Bog je povzdignio te obred, to verno kopanje v nadnaravno stanje, po šterom duša zadobi posebne milosti i krščena oseba je prišteta med one, ki so drugič rojeni, odnosno med prerrojene.“

„Prerrojeni! Verno kopanje! Kak vi znate, da je Bog včio te lepe stvari, te istine?“ — Bog nam je vse te istine nazvesto, kda je prišeo na te svet i je postao človek, da bi nam pokazao pot k zveličanji, k odpušcanji grehov.“ „Te pa vi verjete v neki „Avatar“, nazveščenje?“

„Da, prav pravite, mi verjemo v „Avatar“, nazveščenje, nego ne v tom pomeni, da je njegovo človeče telo bilo samo navidezno. Bog je združio v osebi človeče telo i dušo i tak je postao človek, pravi človek, pa vendar je ostao popolnoma v svojem božanstvi. Ime njemi je Jezus Kristus.“

Romar dale ugovarja. „Če je zadostivalo, da je prišeo z nebes, zakaj pa se je toliko ponižao?“ — „Pripoznamo, da Bog bi lahko rešo svet brez včlovečenja, vendar pa je tak lübo človečanstvo, da je vzeo naše človeče telo, ar Bog je Lübezen.“

„Kak je tolažilno, kak je prijetno!“ je zatrdjavao romar, zapro oči, prekrizao roki pa se je potopio v se za par trenutkov. Nenadoma pogleda misijonara i njemi pravi: „Kam bi mogo jaz iti, da bi lahko prejeo te Gnanasana ali krst? I bi ga morao večkrat ponavlati na leto?“ — „Ti ne trebe iti v Indijski ocean, ne v Gange, nego ga lahko sprejmeš kjekoli na sveti. Če ščeš lahko vstopiš v reko i prosiš, da te katoličanski duhovnik okrsti. Te obred, ednok zvršen, ne potrebuje več, da bi bio ponovljen, za vse življenje zadostuje.“

Romar se je znova potopo v se pa zatopen premišljavao, potem pa pridene: „Jaz sem jako navdušen za vodo, ki vzeme vse oblike na sebe i v šteroj se zrcalijo vse podobe. Voda se da

počarbat i vsake vrste farbov: ona je premična, tekoča, skladna, selivka i spremenljiva. Voda očisti naša tela, voda nam žejo pogaša i sploh nam je za vsako potrebo. Tudi te, kda se spremeni v pare, kak lepe se prikažejo megle i v kakši hasek so nam, kda se zgostijo pa ide obilen dež. Od Badrinatha sem meo navadno hoditi na vrhe bregov i sem zameknjen občudivao vrhe Himalaye, ki so vsi pokriti s snegom. O Bog, kak si dober! Sam slišao od svojega staroga oče, da je na tom sveti sedem vrst vode i vse to različno vodovje se izliva v Comorin. To je vzrok, zakaj sem dnes prišeo sem, da se skopem sedemkrat. Dnes zajtra sem se že šestkrat skopao i za nekaj časa se bom sedmič. Ali tudi vi kristjani verjete, da je sedem stüdenec vode?“

„Da, odgovori misijonar, sedem vretin žive vode je, ki hranijo pa krepijo človečanstvo.“

„Mislim si, da vi govorite v prilikah, ar imenujete sedem vretin žive vode.“ — „Z vretinami žive vode nameravam praviti Včlovečene „Milosti“. Bog je posveto sedem obredov za Svestya. S pomočjov teh obredov Bog deli svoje dare človeštvu. Zprejemanjom teh milosti je človek tesnej združen z Bogom.“ Ta reč je jako zanimiva i vredna je, da jo slišim i spoznam.

„Kakšega mišljenja ste pa Vi?“ „Med nama je toti nekaj različ-

nih točk, a mislim, da bo bolše, če začneva razpravlati tiste točke, v šterih se sporazumiva. S pomočjov svojega razuma ste vi poskušili zadovoljiti naravne žele i hrepenenja vaše duše. Katoličanstvo je vera za človeštvo. Ta se zanima za človeče potrebčine i z nebes zadobi tiste pripomočke, ki je razum ne more dati. Nego med nama ne bi smelo biti neskladnih točk. Vi ste že prece visoko dospeli s svojov zgradbov. Katoličanstvo dopolnjava zgradbe i postavlja nadstropja. Katoličanska vera je dopunitev razuma.“

„Jaz razumim vse to, a ho-teo bi znati, ali ste vi istoga mišljenja kak našiva velikiava modreca, Romanuja i Sankara. Glejte, Sankri se je z samim razumom i brez vsake pomoči, posrčeilo meti jasen pojem o Bogi, v istom Bogi, šteroga Vi i jaz častimo; Ramanuji pa s svojim navukom od Bhakti-Marghe (lubezen, goreča vera) razpravlja razmerje, ki obstoji med stvarmi i Stvoritelom. Oba sta položila dobre i trdne podlage. I jaz sem prepričan, da tudi Katoličanstvo mora biti zgrajeno na takše podlage. Koliko lepoga sem dnes čüo! Moram dobro premisliti i pretehtati vse, ka ste mi povedali“. Nato se pokloni i še pridene: „Ne smem pozabiti na svoje sedmo kopanje morji. Bog, Vas blagoslovi!“ Glejte, dragi čtevci, konec zanimivoga dogovora! To ne, redka

Pripravlalni odbor za prirečitev eucharističnoga kongresa v Budapešti. Na sredi primas Vogske, kardinal Serédy, na njegovo desnici jezuit Bangha, na levi pa bivši minister Huszár.

Zver Ivan, akademik.

Mojemi oči za spomin . . .

Sedaj, ko cvetejo rože Marrijine, sedaj, ko se širom zemlje raduje oko nad božjo modrostjo in lepoto, sedaj, moj dobri oče, počivate Vi že v temnem, hladnem grobu . . . Vi, moj oče . . . Neizmerno ljubljani, neizrečno objokovani. Poslej se ne bova nikdar več na zemlji skupaj veselila, ne bova mogla biti nikdar več srečna drug ob drugem. Oče, kaj si zares ne bova nikdar več dajala poguma in vere v lepše življenje? Joj, moj oče . . . moj oče . . .

Jaz pa bi tako rad nekoč delil z Vami plodove svojega truda, rad bi Vam še doprinašal dokaze svoje ljubezni. Saj Vam še ničesar za Vaše dobrote in Vašo lubezen nisem povrnil. Moj Bog, ali so se Vaše dobrotljive oči, predragi moj oče, zares zasanjale v smrtni sen? Tiste lepe, sive oči, ki so zmeraj le mir in srečo rosile? Da, zares so se zastremele v večno pomlad, kajti čutim, kako brezmejno sem zdaj sam, sam brez delilca ljubezni . . .

Oča moj. To Vaše trudapolno življenje, oslajeno le po božji ljubezni, me peče v srce. Vaša prevelika lubezen do nas, Vaših otrok, Vam je šibila in upogibala telo. Pila Vam je kri in zorela preranemu grobu. Saj

bi bilo dovolj, da bi Vas lahko le za očeta zmeraj klicali. Pa naše življenje ne bi bilo več ječa in naši trudi za Vas le ukaz ljubečih src.

Oča . . . oča . . . Nič več ne dehtijo iz podoken razcvele rože tako prijetno kot so nekoč. Tiste bele, od Vaše ljubezni božane, so otožne klonile glavé. Morda pa bodo zopet na Vašem grobu tako opojno zadehtele. Tam, kjer spite Vi spanje pravičnega. Ponesel Vam jih bom, moj dobri oče, na Vaše tiho domovanje. Vem, da bom pomirjen za hip, ker bova zopet v tih molitvi združena, oča in sin . . .

Vaš grob, oča, bo odslej moja romarska pot. On bo zanesljivi krmar v razburkanem valovju mojega življenja . . .

Oča moj zlati . . . Dosti Vam dolgujem. Sam od vseh največ. Niste se ustrašili niti mraza, niti dežja, tistih dolgih šest let mojega šolanja v Soboti. Ob zori, ko sem jaz še mirno počival, ste skoro pet urno pot zlahka prehodili iz prevelike ljubezni do mene. Obloženi z dobrotami, ste se mi zmeraj prismehtljali naproti. Vprašani po utrujenosti, ste le ljubeče božali moja lica. Vem, oča, da more biti zdaj le Bog edini plačnik za to Vašo brezmejno lubezen. On, ki je Dobrota in Usmiljenje. Ker je taka Njegova postava, da prihaja vse iz nebitja v bitje in zopet iz bitja v nebitje, vdano zaupam Vanj. Sicer

bi se za Vas, oča, zdaj gigantsko boril zoper nasilnost smrti.

Vašo poslednjo karto, ki jo je ljubeče pisala Vaša okorna roka, bom hranil za večni spomin. Kot majniške cvetke bleste v njej besede, da ni niti dneva, niti svetka, da Vaše srce ne bi za par hipov poromalo k meni in poslalo obenem k Bogu prošnjo za mojo srečo.

Oča, sladko — grenko bo poslej zame Vaše ime. Zavest Vašega nedostatka bo prebridka kaplja v lepoti in svetlobi spominov. Pa sem in bom v svoji onemoglosti vendar ponosen na to, da ste Vi — moj oča . . .

Počivajte mirno, oča dragi. Moja negotova pot je zdaj svetla in ravna, vsa prerrojena v Vašem odrešenju. Moje rane izžgane, od Vaše očetovske ljubezni. Vem, da je ta topli žarek, ki je posijal v temno mojih dni, zopet biser iz zakladnice Vaše ljubezni. Vaša svetniška smrt, smehljaj sreče na Vaših ustnih, so moja neprecenljiva dediščina. Sedaj bom bolj kot kdaj izpolnjeval Vašo očetovsko oporoko, ko ste mi dejali: bodi dober in vedno le Bogu zaupaj svoje bolečine. Tam pod milim nebom, sredi prostranega polja, v lepi mesečni noči ste mi jo zapisali v srce, ko ste me sprevaljali v tužno.

Molite, oča moj, pri Bogu, da bom ostal zmeraj Vaš vreden sin . . .

Biseri iz pisem Camplin-u, izseljenskemu duhovniku v Franciji.

Mogoče se boste čudili, ko boste dobili to pismo. Ker se že bližajo velikonočni časi, zato ne morem dalje odlašati . . . hočem obhajati veseli dan Vstajenja Kristusa Kralja. Če pa človek nima mirne vesti, ne sliši pravega veselja. Zato Vas pa prav iz srca prosim, če niste preveč zaposleni z delom, da bi prišla katerikoli večer do nedelje in opravila sv. spoved. Želim pa, da bi mi takoj odpisali. Iskreno se Vam zahvaljujem že naprej. S svetljicami naj bo posuta Vaša pot, nebes Kraljica naj vodi Vas povsod. Marija Magdič.

Ne zamerite, da kljub Vašemu mnogemu in napornemu delu silim k Vam. Na fotografijah spredaj se lepo vidite, samo tisti reveži tam zadaj: se jim vidi samo klobuk ali šop las. Nad Vašim pismom se nisem nič jezila; samo nad tem bi se skoraj, da ni bilo več besed v njem. — Ali še imate kaj dela? — Dela Vam gotovo ne manjka. — Prosim, ne zamerite, če Vas nadlegujem s tem; to pa radi tega, ker imam časa dovolj. — Naša prednica bo prišla od morja domov in bo kaj drugače z menoj naredila, da ne bom vedno v civilu. Imam tudi nekaj težjih zadev, pa upam, da pravica zmaga in z Božjo in Marijino pomočjo

bo šlo vse gladko. Presvetemu Srcu Jezusovemu Vas priporočam in Kraljici majniški in prav iskreno pozdravlja Vaša Anica Tarkaš.

Či de mogoče, da te šli z menov, odgovor de že prekesno dati: prosim ji lepo, naj pridejo samo na gare de Nord, tam Vas počakamo. Bežan Rudolf.

Vu začetki najnoga maloga pisma Vas najpre prav srčno dava pozdraviti. Gizika in Jožef.

Dovoljujem si, da Vam napišem par vrstic, s katerimi ne mislim, da se bom pobliže spoznali, pač pa bi rad govoril z Vami. Jaz, Matija Frumen, izseljenec v Franciji, domačin iz Otovec (Goričko) Vam naznanjam, da se bom v nedeljo . . . mudil v Parizu. In želim tudi opraviti sv. spoved . . . in bom morebiti še koga drugega vzel s sabo.

Prečastiti naš dragi rojak, tak nakratko njim razložim od mojega dela, ka sem njim že pravo, gda smo bili vküper. Štefan Ferenčak.

Puno jestem zahvalna g. Dr. Ivan-u Camplin-u za dobroto, koju mi je skazao . . . poslaču moje želje, da što ljepše sprovodi presveto Uskrsnuče Gospodinovo, sve dobro, a osobito dobro zdravlje da Vam dobri Jezus dá. — Uz pozdrav Katlica Glumac.

Velečasni, ja sam došla, da

ftica, takših je še več, ki so istoga mišljenja, istih misli, nego za nje ešče ne prišla vura, da se odločijo za katoličanstvo.

Pomagajte še Vi siromaškim dušam, ki so žejne istine, s svojimi molitvami! Podpirajte tudi misijonare, da bodo kimplre i kimveč teh duš pripelali v Gospodovo ovčarnico. — Bog bo

Skupno pismo

španskih škofov škofom vsega sveta zaradi vojne v Španiji.

Prevrat je bil „divjaški“ spricho dejstva, da je uničil delo stoletne omike. Uničil je na tisoče umetnin, med njimi del svetovnega slovesa. Izropal ali požgal je arhive in tako onemogočil zgodovinsko raziskavanje in dokazovanje iz dejstev pravnega in družabnega reda s pomočjo listin. Na stotine slik je razrezanih, kipov poškodovanih, stavbnih čudes za zmeraj razdejanih. Reči moremo, da so v pokrajinah, kjer so gospodovali komunisti, bili v nekaj tednih bedasto uničeni zakladi umetnosti, predvsem verski, ki so se nakopičili v sto in stoletjih. Dinamit je izvršil svoje razdiralno delo prav do Barajeva Loka v Tarragoni, rimskega spomenika, ki je videl dvajset stoletij. Topoglavno so izropali slavne umetnostne zbirke v toledski stolnici, v lirijski palači, v pradojskem muzeju. Številne knjižnice so izginile. Nobena vojna, noben divjaški vpad, noben družabni pretres ni v nobenem stoletju povzročil v Španiji razdejavanja, ki bi bilo podobno sedanjemu, zakaj za tega so se strnili činitelji, kakršnih nikdar ni bilo na razpolago: premišljena organizacija v službi strahotnega uničevalnega namena, ki je proti vsemu, kar je božjega, zbrala vsa novodobna sredstva za naglost in rušenje, dosegljiva vsaki zločinski roki.

(Dalje)

DENARNI ZAVODI v MURSKI SOBOTI poslujejo za stranke od 1. junija pa do 15. septembra 1938 le od 8 do 12.30 ure. Popoldne so blagajne zaprte.

Kreditna banka Kmečka posojilnica d. d. r. z. n. z.

Prekmurska banka d. d. Občinska hranilnica.

bi se ispovedala, ali Vi niste bili tu. — Molim Vas, kada bi mogla doći. — Sa poštovanjem. — Adresa moja *Julika Sršan*.

Želim Vam polno milosti in Božjega blagoslova od Križanega Jezusa. *Veronika Klemenčič*.

Vü pam, da Vas bo moje pismo že opet v Parizi našlo. Na drugo stran moj list obrnem i se z ljubim Jezusom k Vam povrnem. Dam Vam znati, da so nama Novine že poslali i Marliste vse štiri. Strašno lepo čtenje je, celo še v Novinaj i najbolj od Vas g. Camplin-a. Kda berem te vrstice, da celo zajočem, tak lepe romane izbirate. Na slednji strani toga lista Vas pozdravljam vu imeni Marije, Kralice majniške, naše lübe Matere, naj nas vzeme pod svoj plašč, da jo bomo častili i slavili z molitvijov i pesmami, kak jo bodo slavili naši prelübi domači, kak je bila naša navadna pesem: že prišla je spomlad vesela, cvetlica v cvet je razcvetela, ki vsak jo ljubi, rad ima: prelepa bela šmarnica. — Kak teško je ednomi pri srci, naj vse to pomisli. — Naj bo: če nam bo lübi Bog pomogo, te drugi maj mo jo že tudi mij slavili v našoj lüboj domovini. Želem Vam srečne pouti te celi majnik, mislim, da ne te dosta v Parizi, pišite nama, kda te. — Prav lepo Vas pozdravive *Lina ino Tonika (Žilavec)*.

rosio na Vas i Vašo družino obilen blagoslov, če na te ali na šterikoli način te sodelüvali z misijonari pri sdreobrnitvi poganskoga naroda, posebno te lepe i obširne Indije.

Vsikdar se Vam toplo priporoča v molitvi Vaš vdani v presv. Srci Jezusovom — Cigan Ivan, sal. misijonar.

Pripravite se na mednarodni mladinski tabor!

V dneh od 26. do 29. junija letošnjega leta bo v Ljubljani velik mednarodni mladinski tabor. Najvišje pokroviteljstvo nad tem taborom je prevzelo Njegovo Veličanstvo kralj Peter II. Ob tej priliki se bo zbrala v Ljubljani elita katoliške mladine z vsega sveta. Prijavljenih je doslej devet tujih narodov. Tako bodo na primer že sami Čehoslovaki poslali na tabor nad 3000 udeležencev, Francozi nad 500, pa tudi drugi narodi ne bodo zaostali. Velikih tekmovanj se bodo udeležili naši najboljši telovadci, ki se bodo poskušali v ostri konkurenci s tujimi zastopniki čimbolj častno odrezati. Zveza fantovskih odsekov in dekliski krožki že zdaj pripravljajo vse potrebno, tako da bo slednji udeležencem za časa svojega bivanja v Ljubljani lahko povsem zadovoljen. — Prenočnina bo minimalna, saj bodo siromašnejši udeleženci lahko prenočevali celo za 3 Din., prehrana bo prav tako majhna: shajalo se bo že s 7 Din. Tako, da udeležencu za najpotrebnejše stvari ne bo dnevno treba porabiti skoraj več kot kovača. S tem je dana možnost, da se bodo udeležili tega veličastnega tabora lahko vsi katoliški Slovenci. — Saj pa je tudi prav, da se na naši največji zadnjeletni prireditvi udeležimo manifestacije v številu, ki bo vsemu svetu dokazalo, da smo Slovenci narod, v katerem ogromna večina čuti katoliško in katoliško hoče v svojem dejanju in nehanju. — Na tabor bodo vozili posebni vlaki; vozina bo močno znižana, tako da tudi udeleženci iz najoddaljenejših krajev Slovenije ne bodo imeli velikih stroškov. Prijavljajte se že zdaj na ta veliki praznik katoliške mladine!

Stari Bežan.

Tiha, merna noč je ležala nad Gradom. Lüdje so ravnodaj končali svoj prvi sen, stegnoli se na svojih ležiščih, malomarno zazehali, obrnoli se na drugo stran i se palik spokojno predali v naroče zibajočega sna. Niednoga znaka življenja ešče ne bilo opaziti na vesnici. Niti rani i mühasti kokoteki, šteri tak radi kvarijo jütrašnji mir i spanje manjakom i pospancom, neso zakukurikali svoje būdnice v kurnjekaj.

Samo na vzhodnoj strani nebe se je porajala svetla ponjava. Mlada rana zarja je naznajala, da se je zemla obrnola na drugo novo stran i nagnola kazalec na vöri od edne do dve novoga dneva. Pred tem novim porajanjem pa je bežao stari blede mesec. Čemerno je pogledavao nazaj, sipao na vstajajočo zarjo hüde strele, pune blede nevoščenosti i mrmrao: „Zakaj me gonite z (mojega) nočnoga kralstva?“ Gda je vido, da se nišče ne zmeni za njegove proteste, je iz čemerov pokazao nazaj dve kustivi figi i se zapreto: „Samo čakajte, pridem jaz že palik do svojega prestola na zvezdnatom nebi ešče z vekšov slavov, močjov i sijajom“.

Zdelo se je, da se nišče od zemlanov ni zmeno za to novo

GLASI IZ SLOVENSKE KRAJINE.

Navuk za tretji red je na Risaoski ponedeljek po večernici v Črensovcih.

Veliki tretjeredniški tabor bo pri Sv. Trojici v Slovgorici od 9 do 12 junija. Vsaki den dve predgi. Prva zajtra pol šestih, druga večer ob 7. V nedelo, 12. skupno sv. obhajilo, sv. meša i po njej spravišče na prostom. Nazadnje papov blagoslov. Tretjeredniki, ki morete, vdeležite se toga tabora, bar v soboto večer pridite ta, da ste v nedelo pri sv. obhajili i na spravišči.

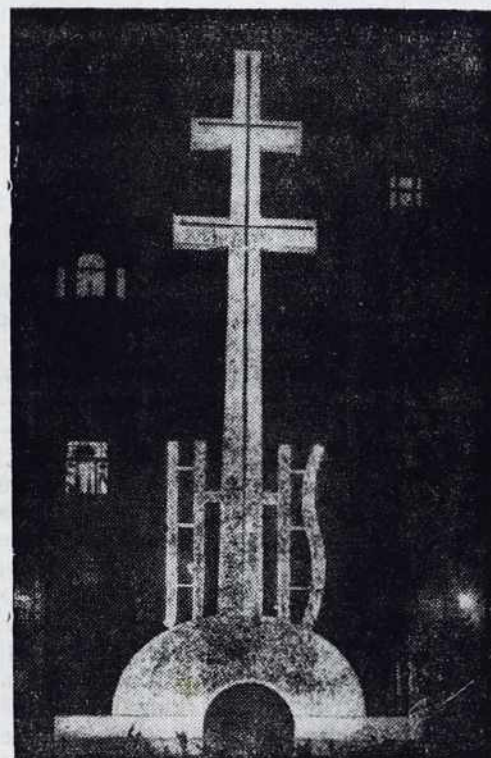
Na Slomšekovo blagoslovje v Mariboru sodarüvali naši izseljenci v Ourville 21. maja 92, v Pont-Audemer 22. maja 161.65 frankov = 329 Din. 50 par to odposlano po čeki Novin na knezoškofijski ordinariat v Maribor. Lendava. Vmro je v čakovskoj bolnici Neubauer Eugen, sing. Neubauer Jožefa, knjigovodje pri Lendavskoj Hranilnici. V nedelo so ga zakopali z velikov vdeležbov v Lendavi. Naše sožalje g. žalostnoma oči, našemi naročniki.

Prosečkaves. Maja 26. na den Kristušovoga vnebovzvetja se se je preselo iz te suzne doline v veselo večno domovino goreči tretjerednik i podpornik vsega dobrega dela Fujs Jürj, logarov. Vsi so ga zvali za Gjúrka i z tov kratkov rečjov so dosta, jako dosta, cele gore dobroga povedali od pokojnoga. Živo je 62 leti i je 32 let je bio sin sv. Frančiška Asiškoga v tretjem redi. S svojov ženov sta v miri i pobožno živela, svoj teški beteg, jetrni rak je junaško prenašao i z smehom na vüstaj je šo z toga sveta po plačilo. Čeravno je delaven den bio spreved, je vendar velika vnožina naroda prišla vküp z domače i gračke fare, celo še bratje evangeličanci so v gostih redaj obdali njegovo trügo. Pokojni, čeravno je meo evangeličance za sosede, so ga tej jako radi meli, ar je bio mirnoga značaja človek, ki ne trpo preklinja i božnih gučov, zato ga vse postüvali. Radi so se včili od pokojnoga tudi gospodarstva, štero je vzgledno meo vrejeno. Genlive žalostinke njemi je spevao pri pokopi g. Černi Viktor, mačkovski šolski upraveito. Stalnomi naročniki naših listov naj Marija, mati milosti, odpre večno nebo, njegove domače pa potolaži.

Sreski odbor društva Rdečega križa v M. Soboti je razdelio znesek 5000 dinarav med siromake občine Bakovci, Satahovci, Murski Črnci, Gradišče, Tišina, Tropovci i Petanci, ki so bili najbole prizadeti pri poplavi. Sreski odbor Rdečega križa v M. Soboti je bio prvi, ki nudi penezno pomoč ponesrečencom.

Velika tombola Olepševalnoga društva v Soboti. V nedelo dne 3. julija 1938 priredi Olepševalno i Tujsko prometno društvo v Soboti veliko javno tombolo, štere čisti dobiček je namenjen olepšavi kraja. Glavni dobiček na tomboli bude 1 osební automobil tvrdke Opel za 4 osebe. Automobil bude dobavo zastopnik tvrdke Opel iz Maribora i je popolnoma novi. Cena automobila je 30.000 din. Zvün toga so še glavni dobitki 3 biciklini, 1 kompletna spalnica i še več drugih lepih dobitkov. Vsakomi je gotovo še v spomini lanskoletošnja tombola. Letošnja pa bude prekašala vse dozdašnje tombole i je za to tombolo že zanimanje po vsej Sloveniji. Naprošajo se vsa društva, da te den ne prirejajo nikših drugih prireditav pa tak pomagajo pri dobrodelnom nameni.

Rdeči Križ nam je dužen pomagati. Mi mam pri nas pošolaj Pomladke Rdečega križa.

Razsvetlen križ pri procesiji na Donavi ob eucharističnom kongresi v Budapešti

Mamo večkrat nabiranje na Rdeči križ. Mamo podružnice Rdečega križa. Pač Rdeči križ ma od nas dosta haska. Mi smo zdaj v velikoj nevoli zavolo povodni. Prosimo zato z vsov gorečnostjov naše podružnice, naša Pomladska društva, naj se pobrigajo pri Oblastvi Rdečega križa v Ljubljani za primerno podporo na hasek našim siromaškim poplavlencem. Svoj čas je bila povoden na Kranjskom i Rdeči križ je poplavlancem skočo na pomoč z velikimi svotami. Naj isto včini zdaj pri nas, ga prosimo.

Na olepšanje lendavske cerkve so darüvali: Kramar Jožef 1 dolar, Kovač Jožef 2 dolara. Prav prisrčen Bog plačaj! — Bakan Štefan, župnik.

Te smo pa li prav meli. V „M. Krajini“ priznava Odbor JUU, da g. „Gumilar podal psiho Prekmurca iz svojega gledanja in opazovanja.“ Točno. Vsaki pa najprle sebe gleda i po sebi sodi. Iz vučiteljskih krogov se nam je poročalo, da so gospodje vučitelje iz Preka zamerili oceno našega človeka i povdarjali, da bi je naš narod nabio, če bi tak gučali od njega, kak je gučao g. Gumilar. Povdarimo ešče ednok, da samo voditelje düš morejo pravilno opisati düšo našega človeka. I ta je tak plemenita, da zasluži vso priznanje, graje pa samo izjemoma.

Na podporo Novin je darüvala Dolnjelendavska hranilnica 100 Din., Režonja Anton iz Trnja, v Nemčij 5 Din. Bog povrni.

Sr. Bistrica. V tork noč so oropali biliardno blagajno v Sabolovoj gostilni na Srednjoj Bistrici. Tak se guči, ka je prek jezera dinarav bilo v blagajni. To je malo verjetno, trdijo drugi. Krivec dozda ne najden.

Moški kamgarni po Din 70.—
Crep-de-Chine po Din 18.—
V veliki izbiri Vam nudi

Ferdo Horvat
Bogojina

poraranje življenja tam daleč na vzhodnom nebi. Kajti na vsaj zemli je počivao še temni plašč noči. Vendar ne bilo tak. Tam v Bežanovoj grabi je bilo nači.

Stari Bežan se je ob eni po ponoči naednok prebúdo iz kratkoga, ali trdoga sna. Stegno je svoje žilave roke na levo i desno, da je v čontaj pokalo. Nato si je zmeno oči, vrgeo na sebe znak svetoga križa, brčno postelno odejo, skočo na noge. Posveta nikdar ne prižigao. V tej dugih letaj življenja se je že tak privado, da je že znao po „štimi“ vse opraviti brez posveta. Čemi posvet v teh sükešnjih časaj?

Hitro si je obleko stare zdelane hlače, štere so šle že skoz nešetij operacij. Predpasao se je nato z sivkastim predpasnikom i vrgeo na glavo neko pokrivalo, štero pa je bilo bole spodobno ptičjemi raztrganomi gnezdi, kak pa pravoy kapi. Poleti se nikdar ne obüvao, zvün, če je šo v cerkev.

V toj uniformi je stari Bežan dobo svojo staro formo. Takšoga ga poznavaajo sosede i veščarje. Če se je preoblekeo v kakši drugi gvant, je zgübo svojo privlačnost i lüdje so pravili: „Ah, to je ne več stari Bežan“. Toga se je dobro zavedao, i se zato verno držao svoje dugoletne vaje.

Gda je napravo svojo to-

aleto, je tari Bežan stopo k okni, da vidi, če je ne prespao svoje rane vöre, v šterij je navadno vstajao. Na vöro na steni je nigdar ne gledao. V njeno stalnost je ne meo zavüpanja. Parkrat ga je v življenji grdo zapelala i od onoga časa nema več postüvanja do nje. I se rajši drži prirode, štera njemi je bole verna i gvüšna. Stopo je tak k okni i pogledno proti vzhodi.

Njegove žive oči so hitro zračunale položaj, kajti naskori se je začno česati za vüjami i govoriti sam seboj: „Gran ga dao, dnes sem pa malo preveč potegno. To moram zdaj notri prinesiti“.

I je že zgino iz hiže. Za seboj je močno zaluputno vrata, tak, da se je celi hram za njim stroso. Gori na podi v seni je spao domači pastir. Od močnoga ropota, potresa, se je naglo prebúdo i se v prvom hipi močno prestrašo. Naskori je prišeo k sebi, spoznao je, da domači vert po svojoj staroj navadi treska z dverami. Zavalo se je zato mirno nazaj v seno i zamrmrao v sebi: „Stari, samo treskajte, ve je ešče nej čas za na pole gnati“.

Medtem pa je že stari Bežan z motikov i krampom na rami bežao vö po bregi. Toda hitro se je vstavo, vrgeo orodje na zemlo i se spüsto nazaj proti hiži. Stopo je v shrambo, vzeo veliki pet-literski glaž i dvakrat

pošteno potegno. To je bio njegov tak prilübleni rani zajtrk: dva štampna šnopsa na tešče. Tak se je že navado na to, da brez toga ne bi mogeo delati celi den.

Okrepčani „z ranim zajtrkom“ se je stari Bežan palik zakado na breg. Pot je bila vozka i strma i ešče popolnoma v temi. Toda to njega ne zaviralo. Že nad trideset let hodi tak rano gor i dol po tom bregi, pa njegova noga že dobro pozna vsaki laket zemle. V par minutaj je bio že na mesti i pri svojih tak prilübljenih goricaj. Brez dugoga premišlavanja je stari zasado globoko v zemlo svoj kramp i začno delati. Sühi brodec se je iskrio pri močnom telebanji, se odbijao i vreščao skoro glasno okoli kopača. Okoli i okoli je bilo ešče vse mirno i tiho. V te rani mir je pa vednakomerno odmevao samo glas težkoga krampa, šteroga je stari Bežan nesmileno obračao i delao globeke zaseke v to nevolno zemlo...

Skoro nad dve vöri je tam gori na bregi krepko kopao stari Bežan brez prestanka. Tak se je poglobo v svoje delo, da spoj ne opazo, da se je vzhodna zarja, štero je vgojčno opazüvao, prek bregov bližala tudi Bežanovoj grabi. Doli v dolini so že kukurikali kokoteki, ali on to ne čüo. Pomali se je nočna tema začnola

Za farni dom pri Sv. Sebeščani so darovali iz Nemčije in Francije: Bencak Štefan, 100, Žokš Štefan, 100, Žokš Ivan, 100, Celec Roza, 70, Marija, 50, Karel, 50, Agneška, 70, Franc, 60, Zelko Mihal i žena, 100, Grof Jožef, 50, Zelko Marija Šerugova, 50, Pintarič Marija in sestra, 75, Neime-novan evangeličan 25 Din. Bog vam plačaj! Molimo za te dobrotnike! Dale drugič.

V. Polana. Pri nas se močno širi kmetska zveza, posebno med mladino. Mladina pristopa v velikom številu i se je že tudi navčila himno kmečke zveze i jo zna spevati. Našega g. župnika je občinski odbor zvala za častnoga člana občine. Čestitamo.

Beltinci. Veliko spravišče za mladino JRZ i za stranko celo JRZ se vrši 19. junija v Beltincih. Vse pristaše vabimo na našo skupno manifestacijo.

Srednja Bistrica. V lepom Marijinom meseci se je pogosci oglasao v našoj vesi zvonček smrti. Tak je zajokao tudi 27. maja i nam je naznalo, da nas je zapustila v najlepši ženski dobi v 26. leti starosti Balažić, rojena Kolarič Matilda. Čeravno je vse učinila, da se reši morilke jetike, ne se je mogla obraniti. Zakopali smo jo 28. maja z velikim vdeležbov. Zapuščila moža i četvero mladoletne dece. Naj njejdobro Bog plača križ, šteroga je mirno nosila, njegove omače pa potolaži. Molimo za njeno dušo. — Prijateljica Antolinova.

Dar za naše poplavlence. Na posredovanje narodnoga poslanca g. dr. Klar Franca je prvi skočilo na pomoč našim poplavlencem minister notrašnjih zadev dr. Korošec Anton i je poklono tem najnesrečnejšim desetjezer dinarov podpore.

Kukorice nega. Svoj čas so nam Medjimurci ponudili kukorico, da jo pripelajo v Črensovec za 120 Din. meter. Mi smo to objavili v Novinah i ponudnika pozvali, naj nam jo spravi. Glasa pa ne nikšega. Gotovo zato, ar se je med tem časom kukorica podražila.

Službo je dobo Žunič Ignac, bivši občinski sluga v Črensovcih, na okrožnom sodišči v Soboti kak zvaničnik služiteo z 660 Din., mesečnov plačov. Vreden i potreben je bio te službe. Vese-limo se i njemu čestitamo.

porazgublati i skrivati v lesi, potokaj i skrivališčih. V Bežanovo grabo je vse bole silo beli den. Tu pa tam se je iz rorov na hišaj prikazao beli dim. Tam doli pa se je že v jasnih obrisaj pokazivao vrh tūrma gračke cerkve. Toda vsega toga stari Bežan ne opazo. On je bio ves zamišlen v zemlo, v svojo zemlo, štero je tak strašno lūbo . . .

Te pa se je zgodilo nekaj, ka je vendar zbūdilo staroga. V lini gračkoga tūrma se je zgeno velki zvon. Zazvonilo je jūtrnico. Njegove nežne pesme so se raz-levale na vse strani. Veličanstveni zvoki so se zagnali tūdi v Bežanovo grabo, plavali kak beli golobi nad novim življenjem i pozivali lūdi k jūtrašnjoj molitvi. Z vsov silov so treščili k bregi, na šterom je kopao stari Bežan i se na njem razbili z velikim odmevom. To je staroga zravvalo v jami: „Gran ga dao, pa je že telko vōra?“ Pūsto je z rok kramp, vrgo na zemlo šapko i sklopo roke k molitvi. Zmolo je angelski pozdrav, nato pa dodao še en „Oča naš“ za boži blagoslov njegovoj zemli i deli. Nato je globoko potegno sapo i močno zavriskao doli v dolino. Njegov krepki vrisk se je raz-neso po Bežanovoj grabi i se zgūbo tam nindri pri Belom križi. Lūdje, šteri so ravnodaj zapūš-čali svoje posteale i se opravali na jūtrašnje opravke, so čūli te

Prošnja do Vidončarov. Naznanjam vam veliko radost, dragi izseljenci iz gračke fare, posebno iz vesi Vidonec. Julija 10. bo prikazao naš rojak, č. g. Kerec Vili, svojo prvo sv. mešo pri Gradi, v starodavnoj Marijinj cerkvi. Vsi ga poznamo, da je siromaškoga roda. Bog si ode-bira sluge največkrat iz prostih kmečkih domov, tūdi tak siromaških, kak je Krecov dom v Vidoncih. Da si bo mogeo novomešnik najpotrebnejše reči kū-piti za svojo prvo štacijo, kama ga pošlejo njegov Višji pastir, prosim podpisani naše izseljence i druge Vidončare pa vse gračke farnike, ki kaj premorejo, naj mi pošlejo kak dar za novomešnika. Dober Jezus bo že poplašao vsaki najmenši dar. Dare sprejma Gumilar Aleksander, Vidonci hš. 2. pošta G. Lendava.

List za narodno Rusijo. V Zagrebi je začeo izhajati list pod naslovom: „Za nacionalno Rusijo.“ List izdava Društvo prijatelov nacionalne Rusije. Namen lista je pobijati komunistične navuke. Maja je izišla letošnja 8. številka, list izhaja od lani naprej. Člani plačajo za list letno 60 Din z članarinov vred, poma-gaći 25 Din. Naroči se v Zagrebi, Žerjavičeva ulica 4.

Odgovor na zahvalo. Kerec Mihal iz Sobotne je prav neprimerno zahvalo dao v Novine, da je v potpunoma pravičnoj pravdi zmagao i da tožiteo mora plačati okoli 8600 Din stroškov. Tožiteo na to odgovarja, da se je ta pravda samo zato tak za-sūknola, kak se je, zato ka so edni svedocje tak izpovedali, drugi pa potpunoma inačl. Svedocje, če so nej istine gučali, bodo že sami za svoje djanje odgovarjali. Stroškov pa niti en štrti del telko nega, kak Kerec privoščo tožitelji.

Materinski den v Žižkih. Na Zastoplenje, 26. maja so pri-redile č. sestre z bogatim i pe-strim sporedom lepi materinski den v šoli, štero je do zadnjega koticika napunilo občinstvo. Dosta trūda so mele z decov, a te se je izplačao po uspelom nastopi malih. Po pozdravi je Kolo z pozdravom mater bilo srčcano. Še lepša je bila pesem: Mati ti najljubše bitje. Koštricova 5 letna Marička je prav kuražno kazala trgovko, od štere pa neso štele ženske nikaj kūpiti, zato se je odločila, ka bunto zapre. Ponvar je vrgo na to ponev staroj ma-

znani glas i si med sebov po-govarjali: „Eh, stari Bežan se že vrača z svojega jūtrašnjoga dela.“ Zato de trbelo že na pole gnati, kosit, orat, okapat iti itd. Stari Bežan je vōra za Bežano-vo grabo . . .

Takši je stari Bežan. Prava gorička, trda korenika. Pravijo njemu „stari“, čeravno ešče mlajše zgleda od treseti let staroga moža. Te pridevek so njemu prišli samo za razliko od sinov. Ovak je močen, repeči dečko. Pa tūdi svoje šege. Gda drugi spijo, te on dela, gda drugi delajo, te on hodi okoli po vesnicaj na ogle-vanje, kriči, krega se, smeje, špota, leče i razmetavle, kak da bi ovse zgrizle. Gda je pa dobre vole, te se po Bežanovoj grabi širi veseli smeh i mladensko juhvkanje. Pri Bežani najdete vse: radost i žalost, veselje i trpljenje, smeh i joč, mir i kreganje, delo i počitek — vse se to vrti v naglom diru brez po-gleda ne na desno, ne levo. To, ka človeka privlači, pa je Bežan-ova gostolūbnost. V njegovoj hiži najde svoje poštenje stari ali mladi, bogat ali siromak, gospod ali paver. Medtem, ka marliiva Bežanova tetica dvori dobrodošlim gostom, pa gosti manje priliko poslušati predgo i litanije, štere skoro vsakšemi gosti drži stari Bežan. Tūdi jaz sem meo večkrat to srečo. Ne-koga dne sem prišeo k njemu i

teri pod noge rekši: te si pa ba-ba kūhaj v lūknjastoj rajngli, če neščeš plačati tri dinare za krpa-nje. Krasne so bile večglasne pesmi mešanoga dečinskoga zbo-ra: Planince, — Mati potico pe-čejo — i Žabe. Globoko izde-lano je bilo predavanje č. sestre Celine Raduhove od vzgoje ma-ter, štera, če je dobra, največ hasni deteti. Največ pa škodi do-mača slaba vzgoja. Rajalni na-stop z pesmijov: Ljubi maj, kras-en maj, se je posrečo. Genliv je bio prizor, kda je sirota zvala iz groba svojo pokojno mater. Tridejansko igro: K mamici, je deca dobro igrala. Zmagala je lūbezen proti nakanom hūdi-h dūhov. „Mater božje ključ“ pa ne spada na oder, še menje ne je za deco. V koliko je istina, da je Marija Mati smilenosti, v toliko je tūdi istina, da sv. Peter nema pravice soditi, kakša je štera dūša, i štera slūži očišči-lišče i štera ne. Njegova vloga je že očišćenim dūšam odpirati nebeska vrata. Pa njemu v vūsta davati reč: Šmentano, je tūdi ne-dopūstno. Deca ne more Kristuša i Marije v nebeskoj slavi za-pasti, starejši pa neso vredni toga. Ta igrica v koliko ma naj-boiši namen, ne zbūja v človeki tistih najresnejših mislih, ki se porodijo v dūši, če resno misli na sodbo i božo pravičnost. Pri drugoj priliki naj se v drugoj obliki naprejda, predelano, da bo-goslovna verska vsebina ne bo nikaj trpela. Zvūn te male falin-ge pa je cela prireditev nad vse uspela i č. sestram moremo sa-mo čestitati.

Risaoske pozdrav pošila-jo sobočkoj, tōrjanskoj, sv. lenartskoj, cankovskoj i jelen-skioj fari pavsem svojim doma-ćim: Segeri Mihal, Ema, Karol, Glažar Marija, Horvat Janoš, Benko Franc, Hari Marija, Hau-ser Karolina, Čiček Martin, Hor-vat Bara, Samt Josefa, vsi iz Lei-stena v Nemčiji.

Dari naših v Franciji: Pūcko Augustin iz Bratonec v Fère Champenoise 5 frankov na beltinsko i 5 frankov na čren-sovsko cerkev. Ivan Prša z Male Polane i žena Ana z Filovec za zdravje i srečo njūjih domaćih na Franciškij dom 20 fr. Naši izseljenci v Fère Champenoise na sirotišnico v Tōrnišči 30-40 fr, na novo bogoslovje v Maribori 60 fr. Penez po čeki Novin od-poslali v Tūrnišče i Maribor, ovoga pa po roki izročili.

najšo staroga prav židane vole. Najprle sva si prijala, šteri je močnejši. Nato sva napravila pre-mirje, sedla k jūžini, namočilo grlo ešče z domaćim Bežanovim vinom, nato pa se ešče naprej hecala. — Naednok se je stari Bežan nečesa spomno, skočo z mesta, kak da bi ga buha vjela i mi zabrūso v obraz: „Friško se najej i napij, nato pa idi, da te več ne vidim.“

Što ne pozna staroga Bežana, bi mislo, da je on to za-istino v oči metao. Jaz pa sem poznao njegove žilice i strūne, pa sem njemu zabrūso nazaj: „Čakajte, jaz Vas pa v Novine denem“. Pa mi je včas pripravl-eno nazaj potočo: „Deni, naj svet čte od staroga Bežana, ve-de moj pojev v Franciji tūdi čteo“.

Gnes sam zvršo oblūbo i pretnjo, dano staromi Bežani i ga zmazo v Novine.

Vūpam se pa, da to nede ohladilo najnoga prijateljstva, ne-go ešče poglobilo, ka bova oba po priliki pošteno poslavlala.

Grački Vili.

Kosci.

Kosci so se ustavili v Jel-šju ob mogoćnem brestu in po-ćakali Miho, ki je hodil počasi po stezi ob Ledavi. Nikamor se mu ni mudilo. Divji golob je krulil v brestovi duplini in ose so se podile nad brestom,

† Kovačovoj Treziki z Črensovec v spomin! Kda se je po našij ravninaj pokazala spomlad, kda so naši travniki začnoli zeleneti, kda so po našij logaj zacvele prve rožice, si nas zapūstila Ti, ki smo te vsi tak lūbili. — S sklonjenov glavov i z zaprtimi vūstnicami sam zadržava-lu skuze. Ne samo skuze, tūdi srce, ki se je poslavlalo od Te-be, kda sam zvedila, da že po-ćivleš v mrzloj gomili. — Pre-draga Trezika! Ali si pomislila, kakšo žalost si napravila svojim staršom? Ali si pomislila, kak je tūdi nas dekle vse zadela Tvoja bridka zgūba? Ne, ne tožim več. Gospod življenja i smrti Te je sprijao med anđele, kak svojo izvoljenko, prle kak je zapihao prek Tebe strupeni veter toga syeta, presado Te je ta, kde li-lije ne povehnejo. — Kak teško sam čakala, gda pa pridevi vkūp. Pa boža vola je bila inačša. Šče izda so mi v spomini reči, štere si mi zavūpala, kda sam se poslavlala od Tebe: „Ti boš šla v svet, Bog zna ali se bovi kda vidle. Sama znaš, kak je z menov. Rada bi šče živela, ali če bo Bog zahtevao moje živle-nje, naj se zgodi po njegovoj svetovj voli“. — I kak tolažliva so bila Tvoja pisma, štera si mi pisala v tūjino! Kak si me znala potolažiti i mi davati pogum za nadalno življenje. Kak mi je zdaj teško, kda se zmislím, da si tr-pela tūdi Ti, i v svojem trpljenj ne si pozabila na mene i mojo zapūšćenost. — Tvoja dobrota i plemenitost Tvojega srca, odsev čiste angelske dūše, se je vsa-komi prikūpo. Kak lepa je bila Tvoja smrt! Postala si hči sv. Franciška Asiškoga, darūvala si svoje mlado življenje za vse mladenke, da bi ostale čiste, trezne i Jezušove, na to pa sladko i mirno zaspala v Gospodi. — Predraga! Spomni se na nas, kda boš z nebeskimi anđeli spevala tisto Tebi tak drago pesem „Tudi jaz sem rožica, v božji vrtec vsajena“, štere pesmi vsebino si na sebi tak lepo spunila. Da, lepo razcvetena rožica si bila i nebeski vrtnar te je vtrgno i pre-sado iz te doline skuz v svoj nebeski vrt. Jezuš naj Ti bo bogat plačnik za vse Tvoje trūde i vso Tvojo lūbezen do mene. Prišeo bo den, kda znova pri-devi vkūp, i te za večno. Do te-čas pa počivaj sladko i mirno v domaćoj zemli. — Ritlop Treza iz Črensovec, v Franciji.

Miha je smehljaje pristopil k Petru in mu šepnil: „Tako je s človekom, če se zagleda v dekle.“

Peter se je oprl na koso in globoko pogledal Mihiu v oči: „Opazil sem. Hm, z menoj je ista.“

„Tebe pa vleče lika. Njen oče se je že hvalil s teboj.“

„Gornjec?“

„Kdo pa, če ne Gornjec? O tem govori že cela vas.“

„Kaaaj?“ — je začudeno vprašal Peter in se ozrl, če ga ni slišal Kata ali ostala dva.

Miha se je veselo zasmejal in zabrusil koso. Isto sta storila Ivan i Andrej. Samo Peter je stal negibno in neprestano gledal Miho.

Miha se je še enkrat ozrl proti Petru. Ko se Peter ni zga-nil, se je pripognil in zarezal s koso, da je zazvenela. Ivan i Andrej sta storila isto.

Tedaj se je Peter zganil. Žvenket kos in šumenje trave ga zbūdilo iz trenutne zamišljenosti. Zabrusil je koso in nato zarezal v travo ter hitel za tovariši, ki so bili že precej daleč. Kosil je hitro, da se mu je čudila Kata i Miha, ki se je večkrat ozrl na-zaj. Pot mu je lil s čela curko-ma, toda toga ni motilo. Pola-goma je dohiteval tovariše. Ko so prišli do jelš ob Ledavi, je kosil že z njimi enakomerno i vezano.

Dosti je bilo krtin i večkrat so morali brusiti kose. Tudi

Na podporo naših listov sta poslale sestre Horvat Marika i Trezika z Lipovec v Franciji 12.50 Din. Bog plačaj.

Spomladanski velesejem v Ljubljani od 4. do 13. junija bo že 43. razstavna prireditev v Ljubljani. To po-meni 18 let razstavnotehničkoga dela v službi gospodarskega i kulturnega na-predka našega naroda. Splošni del ve-lesejma bo obsegal vse panoge indu-strijske i obrtniske proizvodnje. Po-hištvo bo tvorilo posebno razstavo. Te razstave so že tako ukoreninjene, da jih pozna cela Jugoslavija. Iz vseh pre-delov prihajajo kupci, da tukaj na po-dlagi razstavljenih garnitur izbirajo i naročajo po svojem okusu i premo-ženjskih razmerah. Razstava avtomo-bilov, avtobusov, in motornih koles bo zelo bogata: Zastopane bodo skoro vse svetovne marke i bo razstava ob-segala nad 1.500 m² razstavnoga pro-stora. Še pred leti smo bili navezani na uvoz tekstilij. Sedaj že naše tvornice krijejo domačo potrebo i je luksuz, če se kdor še oblači v inozemsko blago. Na letošnjem velesejmu v Ljubljani bo naša tekstilna industrija pokazala, kako visoko se je že razvila. Vsakdo se bo mogel prepričati, da njeni izdelki ka-kovostno povsem dosegaio inozemsko, so pa bolj poceni i dajo zaslužka našem delavcu. Skoro prav vsakdo pri nas se zanima za reševanje našega cestnega vprašanja. Na letošnjem ve-lesejmu bo Društvo za ceste s svojo raz-stavo „Cesta“ pokazalo, kako daleč smo že v tem perećem vprašanju i kako bo z gradnjami naših cest. Zveza gos-podinj v Ljubljani bo podala letos žensko domačo obrt. Ljubljanska tobaćna tovarna pa ureja razstavo tobaćnih iz-delkov. Od tujih držav bo v zaokro-ženi celoti zastopana Francija z razsta-vo knjig, kozmetike i bižuterije. Vsak naj uredi svoje poslovno potovanje v Ljubljano tako, da bo to potovanje zvezal z ogledom velesejma, saj bo mogel že na velesejmu samem rešiti velik del svojih poslovnih zadev, kot je nakup blaga, oddaja naročil itd. Na železnici ima vsakdo brezplaćen po-vratak, če si pri odhodu na odhodni postaji poleg cele vozne karte nabavi še rumeno železniško izkaznicu za dūn 2- in i si preskrbi potrdilo o obisku velesejma, ki ga bo dobil na velese-jemski blagajni. Potovanje v Ljubljano od 30. maja do 13. junija, povratak od 4. do 18. junija.

Iščemo sotrudnika,

ki bi v svojoj okolici samostalno vodo skladišće ednoga imenitnoga potrošnoga blaga. Za dozđajenje prebivanje (varoš ali ves) i starost se ne pita. Postranski zaslužek! Delo je prijetno, vugodno, pod vodstvom centrale. Mesećni zaslužek vćasi ali za par mesecov par jezer dinarov.

Javite se pod broj „3000“ na INTERREKLAM D. D. ZAGREB Masarykova 28.

Poštenega dečka

16-18 let starega, kateri govori slo-vensko i perfektno mađjarsko sprej-me graščina v bližini Maribora kot slugo. — Osebo se je javiti pri UPRAVI VELEPOSESTVA BELTINCI

trava je bila bolj redka, da so bile plasti tanke. Kata jim je z lahkoto sledila.

Ko je zatulil mlin ob meji, je bil tūdi ta travnik pokošen. Bil je le osemplastni, zato je šlo hitro izpod rok, četudi so bile krtine goste.

Krenili so še na Gat. Še zmeraj je bila rosa. Dolnji mlin je mlet i Nedlićanci so kaj radi mletli tu krušno. Sredi jegnje-dov je stal mlin i sredi vrb. Počasí se se vrtelo mlinjsko kolo in nihalo. Med hrastjem blizu mlina je prepeval kos i senica mu je delala družćino. Grlica je grulila veselo.

Šli so med jelšami na Gat. Senošet je ležala ob Ledavi i lepa trava se je bohotala ob kol-niku. Na dolnjem koncu je bila dnika i n v njej samo šerjé. Bilo je senošet i za šest plasti.

Miha je hodil s Kato i s Petrom. Ko so prispeli na Gat, je Peter pokazal na star štor nekaj korakov vstran od Ledave: „Pravijo, da se hodi na štor gret bela kaća. Vogrin iz Radmoža-nec se je nekoć vraćal s sejma domov i jo je videl. Baje nosi na glavi krono iz samega zlata.“

„Kata je radovedno poslu-šala. Te pravljice še ni slišala, zato je padla Petru v besedo: „In kaj se je zgodilo z Vogrinom?“

„Odkar je videl belo kaću, se mu je bogastvo većalo. De-

Ka novoga po sveti.

„Najsrečnejši den mojega življenja“. Kak je bio streljeni španski škof v Barbastri. Med številnimi mantrniki v Španiji je tudi škof v Barbastri, ki so ga rdeči strelili. V tom mestu je ostalo od 7000 prebivalcev živih samo par jezer, vsi drugi so žrtve svojega verskoga ali narodnoga prepričanja. Med prvimi so rdeči zgrabili škofa in njegove duhovnike. Zaprlji so je v samostan, šteroga so spremenili v vozo i je 7 dni duševno i telovno mantrali. Nato so prišli po škofa i ga odpelali na „sprehod“, kak so pravili. Škof, ki je znal, kak to pomeni, je spregovoril: „Vsemogočega Boga prosimo, da reši Španijo. Za mene je pa to najsrečnejši den v življenji“. Prle, kak so ga strelili, je šteo spregovoriti, pa je njegov glas zadušila mednarodna himna. V njegovej celici pa so najšli v zid naškrabane reči: „Odpuščamo vsem sovražnikom. Krv mantrni je seme novih krščenikov“.

Peščeni viher je zasipal v Indiji več vesi. V Indiji je bio te dni veliki peščeni viher, ka takšega Indija ne pozna. Nešterne hiže je viher odneso. Vter je noso s sebov velike vnožine pesike i ga je na mestaj nanoso na železniške proge telko, da so vlaki obstali. Viher je cele vesi s pesikom zasipal, tak da je pokrajina spodobna velkoj peščenoj puščavi i iz pesika gledajo samo strehe nesrečnih hiž. Ljudje, ki ne so navajeni na kaj takšega, so legli nakla i mislili, da se tak rešijo. Te nesrečnike je pesik žive zakopao. Kda je viher prehenjao, so začnoli rešavati. Kakših 20 ljudi je najšlo smrt v peščenoj povodni. Velko škodo je napravlo tudi na polaj i pri živini.

100 ljudi zgorelo v hoteli. V mestu Atlanta v amerianskoj zveznoj državi Georgija je nastao v velikom hoteli požar. Ar je začnolo goret i na več krajaj hotela nadednok, policija misli, da so meli požigalci načrt hotel zažgati i da jij je bilo več. Na kraj nesreče so prišli gasilci i skušali rešiti ljudi. Bilo je pa nemogoče, ar je bio ves hotel v ednom plameni. Skušali so pogasiti požar, pa brez uspeha, zgoro je skoro z vsemi ljudmi, ki so bili notri. Nešterni bi se šče lahko rešili, a so poslali ščista zmešani, kda so vidli, ka vse okoli gori, poskakali so iz visikij nadstropij dol na vulico i se tak

bulji. Kda so požar pogasili, so najšli 30 zgorelih tel, šterih pa ne bilo mogoče poznati. Mislijo, da je v hoteli zgorelo do 100 ljudi.

Clevelandske slavnosti. Naši rojaki so meli v Clevelandi velike slovesnosti, na štere so se že dugo pripravljali. Otvorili so najprej svoj kulturni vrt, v šterom bodo meli spomenike naših pisateljev, pesnikov i druge naše kulturne spomenike. Iz poročil raznih ameriških listov, ki so že pred otvoritvijov obširno poročali o pripravah, si lahko predstavljamo kak se je vse izvršilo. List „Ameriška Domovina“ pravi, da so bila razposlana vabila najvišjim ameriškim predstavnikom. Prvi se je oglašio jugoslovanski poslanik v Washingtoni dr. Konstantin Fotič, ki je obečao, da se bo nahajo med svojimi rojaki i pozdravo ljubljanskoga župana dr. Adlešiča. Mrs. Eleanor Roosevelt, žena predsednika Zedinjenih držav je poslala prijazno pismo. Tudi sam predsednik Zedinjenih držav Franklin Roosevelt jim je lastnoročno pisao. Za sprejem dr. Adlešiča so se v Clevelandi jako pripravljali. V Newyorki so osnovali poseben odbor, ki bo sprijeo dr. Adlešiča i njegovo soprogo. Na čeli toga odbora je dr. Božidar Stojanovič, generalni konzul Jugoslavije. Iz Clevelanda pa bo šla gostoma nasproti posebne delegacija. — Telko iz poročil o pripravah na to slavnost.

Svedočanstvo sovjetsko-ruske kulture. Leningrajski list „Smena“, je objavlo podatke od najnovejših preganjanj duhovnikov i škofov pravoslavne cerkve. Med temi so: metropolita Vedenski i Geronti, nadškofi Tuberozov, Vojarski i Plotnikov, vsi iz Leningrada; i večše število duhovnikov. Obtožili so je, da so osnovali „protirevolucijarno organizacijo“. Za posebne hūdobi je pa jim štejo, da so hodili z verniki na izlete i da so krasili božična dreva. Več generalov je bilo imenüvanih v „Vrhovni svet Sovjetske Unije“, bili so „nedotekljivi“, ka pa ne nasprotüvale, da jih ne bi tajno s sveta spravili. — V glavnom mestu sovjetske republike Tadžikistan je bio „veliki proces proti zapuščenoj deci“, ki so bila sojena zavolo kraje, pijanstva i drugih prestopkov. Zdaj so to mladoletno deco obsodili na 4 do 8 let prisilnoga dela.

Odhajajoč od doma.

Bilo je 23. aprila t. l. gda smo se ob po tretjoj vōri popoudnevi pakivali v wagone na postaji v Soboti.

Gledajoči tužne obraze tistih, šteri so ostali na kolodvoru i nemilo gledali ništerni svoje stariše, drugi zakonske tovariše i tretji svoje brate, sestre ali iz rodbine, šteri idejo v Francijo, da zaslužijo franke za boukšo bodočnost, so se mi skoro zaskuzile oči v koti zadnjega vagona. Edino dobro je bilo, da od moji domačih nikoga nej tam bilo, ar nevem kak bi skrio svojo žalost. Gda sam šou iz domače hiže, so se zaskuzile oči tistoj, štera mi je dala življenje. Tudi pri vsej drugih, šterim sem povedao z Bogom, sem vido, da me ne gledajo z veselim obrazom. Vsem pa, od šteri sam se želeo posloviti, niti nej sam bio mogoči dati roko v slovo, ar bi žalost vekša bila.

Ob tretjoj vōri je zaščukalo i mi smo Sobotu zapustili. V zadnji pozdrav so nam mahali z rokami i tū pa tam je šteri zdigno beli robček. Po par minotaj Sobote več nejsmo vidili. V Belincaj so nas tudi ništerni pozdravili. Nej smo se dugo müdili i že je pa zaščukalo i naš vlak šo naprej. Iz večih vagonov so se čüle lepe slovenske pesmi v slovo Slov. krajini. Prek Mure smo se pelali pa je vnoji zakričao: „Z Bogom naš slovenski raj.“ Ja tak je, skoron raj je naša Slov. krajina, pa vseglj vsi sili-

mo od nje koštavat krüj, šteroga nam reže trda roka mačhe.

Že na poti se sprevidi, da vnoji ide v tujino samo zavolo boušega življenja i telovnoga počelenja. Ništernim bi stokrat bouše bilou, či se ne bi gibali od doma, ar so že na poti v pohüjšanje drugim, ka pa ešče, gda na mesto pridejo. V radostnoj hitrosti nas je vlekla ta čarna pošast naprej. Do nemškoga Pasaya smo nejpresedali, tam smo se v druge wagone premestili, pa smo šli naprej proti cili. Do francuskoga Tula smo se srečno pripelali vsi navküp. V Tuli so nas več začnoli ločiti i pošilati na vse kraje Francije. Naša partija se je pelala skoz Pariz i 27. aprila smo prišli na naše mesto, gde mo davali svoje mlade moči za blaženost tujine, sebi mo pa nakapali betege za starejša leta, či se nam je Bog da včakati.

Doma ostavljamo več zadošta zmantrane stariše i mlade, štere ešče ne sprejmejo za delo v tujini. Če si dobro zmislimo i premislimo to izseljavanje, dobimo rezultat, ka de vnoji žalüvao zato, ka ide od doma.

Tüjina plača našo moč, da njoj spravljamo bogastvo, doma pa naše njive pomali ne bo mogoči nišče prav v redi meti, ar delavske moči odhajajo, ostavljamo pa samo že itak zmantrane stariše na domi. Vnogo zakonov se tudi v žalost spravi zavolo ločitve. — Pomenje od doma, pa bo več mera i blagoslova.

Izseljenec.

Jugoslovansko-češkoslovaška liga v M. Soboti ustanovljena.

V M. Soboti se je 7. maja t. l. ustanovilo društvo za spoznavanje in prijateljsko sodelovanje s Češkoslovaško. Utanovitvi sta prisostvovala konzul češkoslovaške države v Ljubljani ing. Stanislav Minovsky i predsednik vseh lig (društev) v Sloveniji dr. Egon Starč. Za predsednika sobočke lige je bil izvoljen profesor J. Liška, za podpredsednika sodni predstojnik dr. Sl. Šumenjak, za tajnika profesor V. Smolej, za blagajnika trgovec Fr. Čör; za odbornike: gimn. ravnateljka žena ga. Zobec, šef davkarije Germovšek, trgovec Evg. Kardoš, učitelj Kramberger, vodja elektrarne Sl. Niševlić i profesor Vilko Novak; za namest-

nika: šol. nadzornik J. Velnar in prof. VI. Czurda; za revizorja: gimnazijski ravnatelj ing. Ivo Zobec in šol. upravitelj Fr. Gabrijelčič. Sobočka liga ima člane tudi v Lendavi, v Ljutomeru, v G. Radgoni in v Radencih in se lahko v njo vpišejo vsi prijatelji Češkoslovaške iz vsega Prekmurja in ljutomerskega okraja. Zdaj, ko pravijo, da Češkoslovaška uniči Hitler, je tako društvo, kakor je liga, zares potrebno; potrebno predvsem zato, da poskrbi, da se našim ljudem pove in se jim razloži, da je Češkoslovaška ena izmed najbolj urejenih držav, na kateri se bodo njeni sovražniki polomili zobe.

CENE.

Živina: jünci din 4.60 do 5.50, krave din 2.50 do 4.90, bikli din 3.50 do 4.50, telice din 4 do 5, teoci din 6.50 do 7, prašiči din 7.50 do 8, plemenske svinje din 7.50 do 8.25, za 1 kg žive teže. Konji po din 900 do 5000 po kakovosti, žrebata po din 1000 do 2000, mladi prašiči 6 do 12 tednov po din 90 do 150 glava.

Mlevski izdelki: mela št. 0 1 kg din 4 do 4.20, št. 2 din 3.80 do 4. št. 4 din 3.60 do 3.80, št. 5 din 3.40 do 3.60, kaša din 2.95, ječmenka din 3.50, otrobi din 1.45 do 1.75, kukorčna mela din 1.80 do 2, zdrob din 2.15 do 2.20, pšenični zdrob din 4 do 4.40, hajdinska mela din 3.90 do 5, ržena mela din 3.25 do 3.60 za 1 kg.

Sadje: jaboka I. vrste din 12, II. vrste din 6, III. vrste din 4 do 5 za 1 kg, sühe slive din 10 do 12, črešnje din 26 do 30, sühe grške din 6 do 8, orehi din 10, lüščeni orehi din 32 do 36 za 1 kg.

Špecerijsko blago: kava 1 kg din 54 do 76 po kakovosti, prazena kava din 86 do 100 po kakovosti, kristalni sladkor din 14.50, sladkor v kockah din 16, kavna priprimes din 17, riž I. vrste din 18, II. vrste od 8 dale, nastolno olje din 18 do 24, jedilno olje din 15 do 18, vinski kis din 3, morska sol din 2.75, kamena sol din 4, čaren prpeo din 10, paprika din 16, petrolej din 7.50, testenine din 7 do 17 po kakovosti, čaj 1 kg din 100 do 160, rozine din 10 do 16.

Penezi: Ameriški dolar 47.25 Din., kanadski dolar 47 Din., švicarski frank 10.85 Din., angleški funt 235 Din., francuski frank 1.30 Din., italijanska lira 2.30 Din., češka krona 1.45 Din.

Jabolčnica. Tudi letos se dobi garantirano čista prvovrstna jabolčnica od 50 litrov naprej pri **Veleposestvu Hartner** v Gornji Lendavi.

Stavbeni les, žagan, suhi za ruše, čakature i drugo **prodajo** **JOSIP MURSA na KRAPJL.**

BANKA BARUCH 11, Rue Auber Paris 9°

Odpremilja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. Vsi vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksenburg sprejemajo plačila za naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66 Ned. Dienst; Francija: št. 1117-94, Paris; Luksenburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

Vino in jabolčnik dobite vsako množini pri **FRANC SENČAR** Mala Nedelja — Ljutomer.

narja je imel, da ni vedel kam z njim. Toda vojna ga je vzela in ves denar. Z njim je šla tudi sreča od hiše.

Ustavili so se na senožeti. Rosa je počasi zginevala. Sonce je bilo vedno močnejše. Ker ni bilo krtin in trava gosta in drobna, je šlo naglo. Najprej so pokosili breg, nato še dniko. Šerje je bilo redko in kose so ga rezale kakor za stavo.

Okrog enajstih je bil travnik pokoš.

Tedaj je Kata stekla po jerbass. Vzela je steklenico s pijačo in jo namočila v vodo v Ledavi, da se je ohladila. Fantje so sedli pod grm in nagibali steklenico. Žejni so bili in trudni že. Veseli so bili pa vendar. Pokosili so tri travnike in to je bilo za danes dovolj.

„Če bi bil Gornjec doma, bi nas še v gostilno peljal. Niti verjel nam ne bi, da smo pokosili toliko. Ilka nas bo vesela,“ je govoril Miha in se dobrodušno oziral na Kato, ki je sedela poleg njega na bregu Ledave.

Čez čas so vstali in se vračali domov.

Ledava je bila polna vode. Počasi in skoro leno je tekla proti Režonjevemu in Solarovemu mlinu blizu Črnega loga. Tam blizu so se belile nedliške hiše. Ob hrastovem gozdiču se je belil turniški zvonik.

Miha in Kata sta hodila skupaj. Zavesa med njima se je razgrnila in postala sta si tako domača, kakor bi bila že znanca dolga leta. Nič tujega ni bilo več med njima. Življenje ju je objelo z vsem nedolžnim veseljem. Kata se je zadovoljno smejala, ko ji je Miha pripovedoval vojaške zgodbe. Poslušala ga je kakor otrok. Izpolnila se ji je že dolgo gojena želja. Življenje je kילו pred njo z vsem bogastvom.

Šli so čez brv ob Tivadarjevemu mlinu in po pešpoti ob Ledavi so krenili na kolnik ob nedliški meji.

Peter je šel z Ivanom in Andrejem.

Doma jih je sprejela Ilka zelo veselo. Čakala jih je že. Bila je že nekoliko nestrpna. Stopila je k Petru in mu pogledala v oči: „Dolgo ste kosili, Peter.“

Peter jo je resno pogledal: „Še hitro smo končali. Pokosili smo vse tri travnike. Najhujši je bil v Jelšju.“

„Mislija sem, da bi na Gati pokosili zvečer.“

„Čemu bi odlašali? Vreme je lepo. Danes se bo sušilo kakor bi ga na peči sušili. Danes in jutri ne bo dežja. Lahko bo spraviti seno domov.“

Stopili so v sobo. Kmalu se je kadilo kosilo na mizi. Še Ilka je prisledla in njene oči so pokojno počivale na Petru. Iz njih

je žarelo življenje. Kraj nje je sedel Peter ves razgret v lica, živih oči in skuštranih las. Bil je možat. Kadarkoli ga je videla takega, ji je prijal.

Pokosili so. Ivan in Andrej sta odšla. Miha je stopil h Kati v kuhinjo in v sobi sta ostala Ilka in Peter.

Peter se je primaknil k Ilki in ji pogledal v žive oči:

„Danes sem zvedel, da je tvoj oče govoril na vasi o meni. Vedel bi rad, zakaj je govoril o tebi in meni in se hvalil z menoj? In ti mi še nisi nikdar povedala ničesar. Nekaj skrivaš pred menoj. Ilka, povej mi to!“

Ilka se je glasno zasmejala in nato skozi smeh potihlo govorila: „Lahko bi opazil že sam. Čudim se, da še nisi opazil, kar bi že zdavnaj lahko.“

Peter jo je pogledal z velikimi očmi in lahka rdečica mu je silila na lica:

„Torej bo le res, kar sem sanjal že nekaj let?“

„Tako je. Kar si sanjal, je bila resnica in rada bi te videla kmalu pri nas.“

Petru so usta šla v smehlaj, oči je zapičil v Ilkine in izvil se mu je iz prsi: „Ilka! Torej boš moja?“

Tedaj so se zaslišali koraki v podstenu, odprle so se vežne duri in nekdo je stopil v kuhinjo.

Ilka se je umaknila od Petra in plašno zavpila: „Jezus! Oče so doma!“

Brž je krenila iz sobe v kuhinjo in ko je zapazila očeta, mu je dejala:

„Imela sem kosce. Za mlinom, v Jelšju in na Gati je trava pokošena.“

Gornjec je začudeno pogledal Ilko:

„Koliko koscev si pa imela?“

„Štiri.“

„In so pokosili v treh mestih?“

„Da oče, v treh.“

„Gotovo je bil Peter zraven.“

„Bil in sedaj je v sobi.“

Gornjec je stal in stopil v sobo. Peter je sedel pri mizi in gledal skozi okno. Rože na oknih so prijetno dišale in skozi nje je sililo sonce. Ko je zapazil Gornjeca, je vstal in voščil: „Dober dan!“

Gornjec je obstal pred pečjo in smehljalje ogovoril Petra: „Vendar sem te enkrat dobil! Miha mi je dejal, da si se zelo razburil, ker sem se hvalil s teboj. Sicer sem bil vinjen, vendar sem pa le govoril resnico. Moreš tajiti?“

„Ne morem. Govorili ste resnico.“

„Torej bi hotel mi biti zet?“

Tedaj je prišla Ilka in pogledala očeta, nato Petra. Razu-

mela je takoj vse, naglo stopila k omari in jo odprla. Peter pa je stopil h Gornjecu in mu segel v roko: „Torej velja! Brez starešin vas prosim za roko Ilkino.“

Gornjec je potrepljal zeta po rami in zvedavo pogledal Ilko, ki se je tedaj naglo obrnila in dodala: „To bi se že lahko zdavnaj zgodilo!“

Tedaj je Gornjec stopil k durim in zavpil: „Kata! Kod ho-diš? Pridi takoj!“

Kata je naglo pritekla z dvorišča in spraševanje z očmi obstala pred gospodarjem.

„Podvizaj se v klet punca! Prinesi vina in mesa, nato stopi k Petrovim in pozovi očeta in mater! Obhajali bomo zaroko!“

Kata je še trenotek stala in zrla začudeno zdaj Ilko, zdaj Petra. Nato se je naglo obrnila, stekla za skednjem k Petrovim in vsa zäsopla povabila Petrove h Gornječevim.

Ko so popoldne hitela dekleta na travnike grabljat seno, so se glasno smejale in živahno govorile. Pripovedovale so po vasi ljudem, kaj se je na vasi zgodilo.

Kmalu je zvedela za novico cela vas in vsi so privoščili Petru srečo.

(Konec.)